መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አራት

በዓሉን ስለማብሠር

ወዳጆቼ! ይህን መልእክት ከተገቢው ጊዜ አዘግይቼ ላክሁላ ችሁ ለማዘግየቴ ይቅርታ እንደምታደርጉልኝ አምናለሁ። አጅግ በረዘሙ ጉዞዎችና በደዌ ሥጋ በመፈተኔ ምክንያት ነው። በእነዚህ ምክንያቶች እንቅፋት ቢያገኘኝም፣ ከወትሮው ይልቅ የጸኑ የመከራ ማዕበላት ቢከሰቱም ሳልጽፍላችሁ መቅረት ግን አላሰብሁም። ረጃጅም ጉዞዎቼን እና የጸና ሕመሜን መቋቋም ቢሳነኝም የበዓልን ማስታወሻ ለእናንተ መላኬን አልረሳም። ስለዚህ በተሰጠኝ ሓላፊነት /ግዴታ/ መሠረት በዓሉን አሁን አበሰራችኋለሁ። ምንም እንኳ መልእክቱ የተጻፈበት ጊዜ ማብሠር ከለመድንበት ጊዜ የዘገየ ቢሆንም አሁንም በሚገባው ጊዜ ውስጥ እንደሚደርሳችሁ ተስፋ አደርጋለሁ።

በዓሉ የድል በዓል ስለመሆኑ

ወዳጆቼ! ጠላቶቻችን እኛን የሚያሳድዱበት ምክንያት ሳይኖራቸው ያለማቋረጥም ያሳድዱናልና አፍረዋል፤ በቤተክርስቲያንም የተወገዙ ሆነዋል። ስለዚህ የበዓልን መዝሙር መዘመር ይቻለናል፤ በፈርዖንም ላይ የድልን መዝሙር "በክብር ከፍ ከፍ ብሏልና ለእግዚአብሔር እዘምራለሁ፤ ፈረሱንና ፈረሰኛውን በባሕር ጣለ» እያልን እንጮኽለታለን / ዘጸ 15÷1/።

ወዳጆቼ ሆይ! እንግዲህ ከበዓል ወደ በዓል መራመዳችን መልካም ነው። ዳግመኛም የበዓል ገብኤያት፣ ትግሉ ሌሊትም ሐሳባችንን ያነሣሣልና፤ ይህንኑ ትጋት ጠብቀን መሔዳችን መልካ ሙን ወደ

ማሰብ፣ በእርሱም ወደ መመሰጥ ያደርሰናል። እነዚህን ቀናት እንደ ሐዘንተኞች ሆነን ልንፈጽማቸው አይገባም፤ በመንፈሳዊ ማዕድ መደሰትን፣ የሥጋ መሻታችንን ለነፍሳችን ማስገዛትን መሻት አለብን። በእነዚህ መንገዶች እንደ ቅድስት ዮዲት የሚገዳደሩንን ማሸነፍ ይቻለናል /ዮዲ 8÷8/ እርሷ በጾም በጸሎት አስቀድማ በተጋች ጊዜ ጠላቶቿን ማሸነፍ ሄሎፎርኒስን መግደል ችላለችና።

ቅድስት አስቴርም በወገኖቿ ላይ ጥፋት በመጣ ጊዜ፣ እስራኤልም ለጥፋት በተሰጠች ጊዜ የዚያን ጨካኝ ገዢ /የንጉሥ ባለሟል/ የክፋት ሤራ ያሸነፈችው በሌላ መንገድ ሳይሆን በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት በነበረው ጾም ጸሎት ነበር። የወገኖቿን ጥፋት ወደ ልማት /ድኅነት/ ተለወጠ። /አስቴ 4÷16/ እነዚህ ጊዜያት እንግዲህ ለእስራኤል ወገን ሁሉ በዓላቱ ናቸው።

አስቀድሞም ጠላት የተረታበት፣ ሤራ የተሰበረበት፣ እስራኤል የዳነበት ጊዜ ሁሉ በዓላት ሆነው ተሠርተዋልና። ስለዚህ በዘመነ ብሉይ ብፁዕ መሴም እናከብረው ዘንድ ታላቁን የፋሲካን በዓል ሠራልን። ምክንያቱም ፈርዖን ተገድሏልና ሕዝቡም ከባርነት ነጻ ወጥቷልና። እንዲህ ያሉ ጨካኝ ገዢዎች የተረቱበት የተሸነፉበት ጊዜ ሁሉ በዓላት /የተቀደሱ ቀናት/ ሆነው ይከበሩ ነበር።

ወዳጆቼ አሁን ግን የዓለሙ ጨካኝ ጠላት የሆነው ዲያብሎስ ተረቷልና በዓሉን ስጊዜው ሳይሆን ዘላለማዊና ሰማያዊ አድር ገን እናከብራለን። የምናከብረው በጥላው ውስጥ ሆነን አይደለም፤ በአካሉ በእውነቱ ውስጥ ሆነን እንጂ። በእግዚአብሔር በግ ሥጋ ተሞልተናልና በዓሉ ፍጹም ሆኗል። የበሮቹ መቃን በደሙ ተቀብተዋልና ጠላትን ለማሸነፍ ረድኤት ሆኗል። አሁን ግን የአብን ቃል በመብላት የልባችን መቃኖች በሐዲስ ኪዳን ደሙ ታትመዋል /ማቴ 26÷28/።

መድኃኒታችን "እነሆ አባቡንና ጊንጡን ትረግጡ ዘንድ በጠላትም ሁሉ ኃይል ላይ ሥልጣን ሰጥቻችኋለሁ›› ብሎ የሰጠንን ጸጋ አውቀናል /ሉቃ 10÷19/። ከእንግዲህ ሞት አይገዛንም። በሞ ትም ፈንታ እርሱ ሕይወታችን ሆነ። ጌታችን "እኔ ሕይወትም ነኝ›› እንዳለ /ዮሐ 14÷6/ "እግዚአብሔር ነገሠ፣ ምድር ደስ ይበልሽ' ተብሎ እንደተጻፈ ፍጥረት ሁሉ በደስታና ሐሴት ተሞልቷል። ሞት በነገሠበት ዘመን ግን "በባቢሎን ወንዞች አጠገብ በዚያ ተቀመጥን፣ ጽዮንንም ባሰብናት ጊዜ አለቀስን›› /መዝ 117÷1/ በምርከው ጽናት የተኛሣ አዘንን። አሁን ግን ያ የሞትና የዲያብሎስ አገዛዝ ተወግዷል። ነገር ሁሉ ፍጹም በደስታና በሐሴት ተሞልቷል። እግዚአብሔርም በይሁዳ ብቻ ሳይሆን በዓለሙ ሁሉ ሥራው ታወቀ። "ድምፃቸውም ወደ ምድር ሁሉ ቃላቸውም እስከ ዓለም ዳርቻ ወጣ›› እንደተባለ / መዝ 137÷1፤ 19÷4/ ።

አማናዊው ፋሲካ ኢየሱስ ክርስቶስ

ወዳጆቼ! እርሱን ተከትሎ የመጣው ነገር የታወቀ ነው፤ ይህ በቆሸሸ እራፊ ሳይሆን አእምሮአችንን ባለበሰ ንጹሕ ጨርቅ ወደ ተጌጠ በዓል ቀረብን። በዚህም ክርስቶስን እንለብሰው ዘንድ እንሻ ለን። በዓሉን ከእርሱ ጋር እናከብር ዘንድ። እንግዲህ መልካም ሥራን ትሩፋትን በወደድን ጊዜ፣ ክፋትን በጠላን ጊዜ፣ ራሳችንን መግዛት በለመድን ጊዜ፣ ፍትወተ ሥጋን በገታን ጊዜ፣ በበደል ፊት ጽድቅን በመረጥን ጊዜ፣ ኑሮዬ ይበቃኛል ማለትን በተማርን ጊዜ፣ የመንፈስን ጥንካሬ ገንዘብ ባደረግን ጊዜ፣ ድሆችን ባልረሳንና በራችን ያለ አድልዎ ለሁሉ በተከፈተ ጊዜ፣ ትዕቢትን በጠላን ትሑት ሰብእና ያላቸውንም በደገፍን ጊዜ እርሱን ክርስቶስን ለብሰነዋል።

የቀደመቺዪቱ እስራኤል ጠላቶቿ ላይ ባገኘችው ድል ወደ

በዓል ቀረበች፣ እነዚያ በዓላት ግን ጥላና ምሳሌ ነበሩ። ነገር ግን ወዳጆቼ እኛ የጥላውን አካል /ፍፃሜ/ ይዘናል። ምሳሌዎቹም አማናዊ ሆኑ /ተፈጸሙ/። ስለዚህ ከእንግዲህ በዓላችን ምሳሌ እንዲሆን አናስብም። እንደ አይሁድ እዚህ ዝቅ ዝቅ ካሉች ከታችኛዪቱ ኢየሩሳሌም የፋሲካን በግ ልንሠዋ አንሔድም፣ ነገር ግን ሐዋርያት እንዳዘዙን ከእነዚህ ምሳሌያት ባሻገር እንሒድ፣ አዲሱንም ዝማሬ /ቅኔ/ እናቅ ርብ።

ይህን በመገንዘብ ከእውነት ጋር አንድ ላይ ሲሰባሰቡ መድኃኒ ታችንን "ፋሲካን ትበላ ዘንድ ወዴት ልናሰናዳልህ ትወዳለህ?›› ለማለት ይቀርባሉ። /ማቴ 26÷17/ ነገር ግን እኒህ ነገሮች በታች ኛዪቱ ኢየሩሳሌም ብቻ የሚደረጉ አልሆኑም። በዓሉ በዚያ ብቻ የሚከበር አልሆነም፣ እግዚአብሔር በወደደበት በፈቀደበት ሥፍራ ሁሉ እንጂ። አሁን በሁሉም ሥፍራ እንዲሆን ፈቅዷል። ምክንያቱም "በየሥፍራውም ለስሜ ዕጣን ያጥናሉ ንጹሕም ቁርባን ያቀርባሉ›› ተብሏልና /ሚል 1÷2/

በታሪክም እንደተመዘገበው በዓለ ፋሲካ በኢየሩሳሌም የተወሰነና በሌላ በየትም ሥፍራ የማይከበር እንደነበር ቢታወቅም አሁን ግን በዚያን ጊዜ ይሆኑ የነበሩት ነገሮች ፍፃሜ አግኝተዋል፣ በጥላው ዘመን የነበሩት አልፈዋል። የወንጌልም ቃል በሁሉም ሥፍራ ደርሷል፣ በአርግጥም ወንጌልን በሁሉም ሥፍራ ያደረሱ ሐዋርያት "ፋሲካን ትበላ ዘንድ ወዴት ልናሰናዳልህ ትወዳለህ?›› ብለው ጌታን ጠይቀውታል። /ማቴ 26÷17/። መድኃኒታችንም ምሳሌውን ወደ አማናዊ /መንፈሳዊ/ ለውጦታልና የፋሲካን በግ ሥጋ ከእንግዲህ እንደማይበሉ ቃል ገባላቸው። በቃሉም እንዲህ አለ "እንካችሁ ብሉ ይህ ሥጋዬ ነው፣...ደሜ ይህ ነው›› /ማቴ 26÷26-28/ ስለዚህ

ወዳጆቼ በእነዚህ ነገሮች የምናድግ /የምንጽናና/ ስለሆነ ታላቁን የፋሲካ በዓል እናክብር።

ስንብት

እንግዲህ የሚመጣውንም ዓለም እያሰብን ከክርስቶስ ጋር ለዘላለም አብረን እንሆን ዘንድ፣ በክርስቶስም እግዚአብሔርን በምልዓት እናመሰግን ዘንድ ፋሲካን በጊዜው እናክብር፤ ያንንም ተከትሎ የሚመጣውን በዓለ ሃምሳንም እናክብር፤ እርስ በእርሳችሁ በተቀደሰ ሰላምታ ሰላም ተባባሉ። ከእኔ ጋር ያሉት ሁሉም ወንድሞች ሰላምታ ያቀርቡላችኋል። ይህንን ደብዳቤ ከቤተመንግሥት በዚያ ባለ እግዚአብሔርን በሚፈራ አንድ መኮንን አማካኝነት ተላከ። እኔ በንጉሠ ነገሥት ቆስጠንጢኖስ ተጠርቼ በቤተመንግሥት እገኛለሁና። ነገር ግን በዚያ ያሉ የሚሊጣስ ተከታዮች በቅናት ይመላለሳሉና በንጉሠ ነገሥቱ ፊት ጥፋታችንን ይሻሉ። ይሁን እንጂ ያፍራሉ።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር አምስት

በዓላችን ከእግዚአብሔር ጋር መኖር ስለመሆኑ

የተወደዳችሁ ወንድሞቼ! ከበዓላት ወደ በዓላት፣ ከጸሎት ወደ ጸሎት ከትጋት ወደ ትጋት እንራመዳለን፤ ከጾም ወደ ጾም፣ ከቅዱስ ቀን ወደ ቅዱስ ቀን እንገሰግሳለን። የአዲስ ዘመን ጅማሬን ወደ እኛ የሚያቀርበው ጌታችን የተሠዋበት የፋሲካም የብሥራት ጊዜ ደረሰ። እርሱን እንደ ሕይወት ማዕድ /ምግብ/ እንበላለን፤ ዘወትር እርሱን ከወርቀ ደሙ ምንጭ በመጠማት ነፍሶቻችን ሐሴት ያደርጋሉ። ለተጠሙት የተዘጋጀ ነውና ዘወትር በጥብቅ እንሻዋለን። እርሱን ለተጠሙት ከፍቅሩ ርኅራኄ የሚመነጭ "ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣና ይጠጣ" ብሎ በበዓሉ ቀን የተናገረው የመድኀኒታችን ቃል አለ /ዮሐ 7÷37/። እንግዲህ ማንም ቢሆን ወደ እርሱ በቀረበ ጊዜ ይህን ብቻ ሳይሆን ጥማቱን ይፈውሳል / ፍጹም ያረካል/።

ማንም በፍቅር የሚፈልገው በሆነ ጊዜ ወደ ጌታ መድረስ የሚያስችል ነጻነት አለ። የበዓሉም ግርማ ለአንድ ጊዜ የተወሰነ አይደለም፤ ያማረ ብርሃናዊነቱ አይደበዝዝም። በእውነት እርሱን ለሚፈልጉት ዘወትር ሊያበራ የቀረበ ነው። በመዝሙር "ምስጉን ነው በክፉዎች ምክር ያልሔደ፤ በኃጢአተኞችም መንገድ ያልቆመ፤ በዋዘኞችም ወንበር ያልተቀመጠ፤ነገር ግን በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይለዋል፤ ሕጉንም በቀንና በሌሊት ያስባል" ተብሎ እንደተናገረ ልባቸው የበራላቸው የቅዱሳት መጻሕፍትን ቃል ቀንና ሌሊት ለሚያነቡ ለእነዚያ በዚያ ውስጥ የላቀ ትሩፋት ይኖራቸዋል። ደስታቸው

በጌታ ሕግና ትእዛዝ ነው። ሕጉንም ቀንና ሌሊት ያስባሉ። /መዝ 1 ፥1-2/ ለእነርሱ የሚያበራላቸው ፀሐይ፣ ጨረቃ፣ ወይም የከዋክብት ሰብስብ አይደለም፤ ከእግዚአብሔር ታላቅ ብርሃን የተነሣ ያንጸባርቃሉ እንጂ።

የተወደዳችሁ ወንድሞቼ! አስቀድሞም በዓልን የሠራልን በየዓመቱ የሚከበርበትን ጊዜ የሚያበሥረው እግዚአብሔር ነው። እርሱ ሁለቱንም አደረገልን፤ የሚወደው ልጁን ሠዋ፤ ለበዓሉም ምክንያትን አመጣልን። እያንዳንዱም ዓመት ለዚህ ነገር ምስክር ይሆን ዘንድ በየወቅቱ በዓሉ ይታወጃልና። ይህ ደግሞ መስቀሉን ተሸክመን በዓለሙ ውስጥ አልፈን ከእኛ በፊት ወደ ክረቸው መንግሥቱ ይመራናል። በዚያም እግዚአብሔር የድኅነታችንን ደስታ ያዘጋጃል። ይህን ወደ መሰለ ጉባኤ ይደምረናል፤ በሁሉም ቦታ በመንፈስ አንድ መሆንን ለሁላችን ይሰጣል። ከበዓሉ የተነሣ በጽኑ ጸሎትና በጽኑ ጸጋ ላይ ያሠለጥነናል። ይህ የእርሱ የርኅራኄ ፍቅር የሚደነቅበት ነውና ርቀው የነበሩትን፣ በአካል /በሥጋ/ ተለይተው የነበሩትን በመንፈስ አንድ ይሆኑ ዘንድ በአንድ ሥፍራ ሰበሰባቸው።

ከእግዚአብሔር የተሰጠ በዓል ስለመሆኑ

ወዳጆቼ! እንግዲህ ይህ በዓላችን ከእርሱ የተሰጠን ጸጋ መሆኑን አታውቁምን? ለዚህ ቸር ጌታችን የምንመልሰለት ሊኖር አይገባምን? አውቃለሁ፤ ለእግዚብሔር የምንመልስለት የምንከፈልው የበቃ ነገር እንደሌለን እርግጥ ነው። ነገር ግን ይህን ታላቅ ስጦታውን የማናውቅ የማንረዳ ከሆነ ለእኛ በደል ነው። የምንሰጠው እንደሌለን፣ የማይቻለንም ደካሞች መሆናችንን ተፈጥሮ /ባህርያችን/ ራሱ ይናገራል፤ ነገር ግን የማናመሰግን ብንሆን ደግሞ የራሳችን ፈቃድ ይገስጸናል።

ቅዱስ ጳውሎስ የእግዚአብሔርን ስጦታ /ጸጋ/ ታላቅነት ሲያደንቅ "ለዚህም ነገር የሚበቃ ማን ነው›› /2ቆሮ 2፥17/ ብሏል። በመድኃኒታችን በነጹሕ ደሙ ዓለሙን ነጻ አውጥቷልና፤ ሞትና መቃብርን በሞቱ አዋርዷልና። ሊመሳሰሉበት ለፈቀዱ ወደ ሰማይ በሮች የሚያደርሰውን መንገድ ያለዕንቅፋት እንዲሆን አቅንቷልና። ስለዚህም ይህንን ውለታ መክፈል የማይቻለው ደካማ መሆኑን የተረዳና ስለተሰጠው ታላቅ ጸጋ የተገነዘበ ታላቁ ክቡር ሰው ዳዊት "ስላደረገልኝ ሁሉ ለእግዚአብሔር ምንን እመልሳለሁ›› አለ /መዝ 116፥12/። በሞት ፈንታ ሕይወትን፣ በባርነት ምትክ ነጻነትን በመቃብር /ሲኦል/ ፈንታም መንግሥተ ሰማያትን ተቀብሏልና። አስቀድሞ ሞት ከአዳም እስከ ሙሴ ገዝቷልና፣ አሁን ግን የመለኮት የቃሉ ድምፅ "ዛሬ በገነት ከእኔ ጋር ትሆናለህ" ይላል።

ስለዚህ ይህን የተረዱ ቅዱሳን "እግዚአብሔር የረዳኝ ባይሆን ነፍሴ ለጥቂት ጊዜ በሲኦል ባደረች ነበር›› አሉ። /መዝ 94፥17፤ ሮሜ 5፥14፤ ሉቃ 23፥43/ ውለታን ለመመለስ የማይችል አቅም የለሽ ቢሆንም ጸጋውን ግን ያውቃል፣ ያደንቃል፣ ያከብራል፣ በፍፃሜውም "የመድኃኒትን ጽዋ እቀበላለሁ፣ የእግዚአብሔርንም ስም እጠራለሁ፤ በሕዝቡም ሁሉ ፊት ስእለቴን ለእግዚአብሔር እፈጽማለሁ፤ የቅዱሳኑ ሞት በእግዚአብሔር ፊት የከበረ ነው›› አለ። /መዝ 116 ፥13፤15/።

ስለእኛ ስለሚቀበላት ጽዋም ጌታ አለ "እኔ ልጠጣው ያለውን ጽዋ ልትጠጡ ትችላላችሁን?›› ደቀመዛሙርቱም ዝም ባሉ ባዘኑም ጊዜ ጌታችን ዳግመኛ እንዲህ አለ "ጽዋዬንስ ትጠጣላችሁ በቀኝና በግራ መቀመጥ ግን ከአባቴ ዘንድ ለተዘጋጀላቸው ነው›› /ማቴ 20፥ 22፤23/ ስለዚህ ወዳጆቼ ውለታውን መክፈል የማይቻለን ቢሆንም

የተሰጠንን ጸጋ ታላቅነት ግን እንረዳ። የሚቻለንን ግን እናድርግ፤ ባሕርያችን ውለታ ለመመለስ የማይቻለው ቢሆንም እርሱን በማክበር ውስጥ ተወስነን ምስጋናን እናቅርብለት። ከማክበርም በላቀ ለሰው ልጆች ባለው ፍቅር ጸጋውን ያደለንን እግዚአብሔርን በማወቅ ከእርሱ ጋር መኖር እንዴት ይቻለናል የሚለውን እናስብ። ስለዚህ ለሕጉ በመታዘዝ ትእዛዛቱንም ልንጠብቅ ይገባል፤ ጌታ የሚያመሰግኑትን ይወዳልና። እኛ እንደ ቅዱሳን ራሳችንን ለእግዚአብሔር በሰጠን ጊዜ ቅዱስ ጳውሎስ "ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዬአለሁ፤ እኔም አሁን ሕያው ሆኜ አልኖርም፤ ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል›› ባለ ጊዜ እንዳደረገው /ገላ 2÷20/ እኛ ሁላችን ለራሳችን ሳይሆን ስለእኛ ለሞተው ለጌታችን ራሳችንን ሕያዋን እናድርግ።

ለውለታው ምን እንመልስለታለን

ወንድሞቼ! ሕይወታችን ራሳችንንና የሥጋ የሆኑትን ነገሮች በመካድ ውስጥ ነው፤ የመድኀኒታችን በሆኑት በእነዚያ የተቀደሱ ነገሮች ውስጥ በጽናት መቀጠል ነው። ስለዚህ ወቅቱ እነዚህን ቃላት ለመናገር ብቻ ሳይሆን ቅዱሳንን መስለን እንድንገኝ ይጠራናል። ነገር ግን ስለ እኛ የሞተውን እርሱን ባወቅን ጊዜ እነርሱን መስለን እንገኛለን፤ እንዲሁም ለራሳችን የማንኖር ነገር ግን ክርስቶስ በእኛ የሚኖር እስከሆነ ድረስ ነው።

ምንም እንኳ ለእርሱ ውለታ ስንመልስ የምንሰጠው የእኛ የምንለው ነገር ባይኖርም እነዚያን ቀድመን ከእርሱ የተቀበልናቸው የእርሱን ልዩ ልዩ ጸጋዎች ከእኛ ይፈልግብናል። እርሱም "መብሌን ለእኔ ጣፋጭ ሽታ እንዲሆን በእሳት የተደረገውን ቁርባኔን መባዬን በየጊዜው ታቀርቡልኝ ዘንድ ጠብቁ›› ባለን ጊዜ ራሱ ምስክር ይሆን ብናል። /ዘኁ 28÷2/። እነዚያ የተሰጡን ጸጋዎች ሁሉ የራሳችን

አይደሉም። የሰጪው የእግዚአብሔር ጸጋዎች ናቸው። ስለዚህ ሁሉንም መልካም ነገር ሁሉ ለጌታ እንስጥ። እንዲሁም ከእነዚያ እርሱ ለእኛ ከቀደሳቸው ነገሮች ጋር በዓሉን በማክበር ለእርሱ እንጠብቅ።

በእርሱ እንደ ታዘዘው በቅዱሱ ጾም ውስጥ ጸንተን እንገኝ። በእርሱም የእግዚአብሔርን መንገድ እናገኛለን። እንደ ሰነፎች፣ እንደ አላዋቂ አይሁድ፣ እንደ መናፍቃን፣ መለያየትን እንደሚወዱ እንደዘ መናችን ሰዎች አንሁን። ሰነፎች የበዓል ክብሩ በመብል መጠጥ ብዛት እንደሆነ ያስባሉ፤ አይሁድ ደግሞ በጥላና በምሳሌው በመሳት እስከ አሁንም እንዲሁ የሆነ ይመስላቸዋል፤ መለያየትን የሚወዱ ደግሞ ይህን በሌላ በተለየ ሥፍራ በከንቱ ሐሳብ ውስጥ ሆነው ይጠብቁታል። ወንድሞቼ እንግዲህ ከሰነፎች የተሻልን እንሁን፤ በዓሉን በነፍሳችን ቅድስና፣ በሰውነታችን ንጽሕና እናክብር። አይሁድም የሚያስቡትን ምሳሌና ጥላ እንደ እነርሱ ሆነን በመቀበል ሳይሆን በእውነት ብርሃን ድንቅ ሆኖ የተገለጠ የጽድቅ ፀሐይንም ትኩር ብለን በመመልከት ልንክልጣቸው ይገባል። መለየትን እንደሚወዱ ወገኖች ደግሞ የክርስቶስን ልብስ በመቅደድ አይደለም። በአንድ ቤት በአንዲት ኦሪላዊት ቤተክርስቲያን ውስጥ እንሁን። የጌታን ፋሲካም እንብላ። እኛን በቅዱስ ሕጉ በማሠልጠን ወደ መልካም ሥራ ያመራናል።

ፋሲካ ከኃጢአት የመጠበቅ በዓል ስለመሆኑ

በእርግጥም ፋሲካ ከኃጢአት መታቀብ /መቆጠብ/ መልካም ነገርንም መፈጸምን መልመድ ነውና ከሞትም ወደ ሕይወት መሻገር ነውና። ይህንን ደግሞ ከቀደሙ ምሳሌያት እንማራለን። እነርሱ በትኩረት ከግብጽ ወደ ኢየሩሳሌም ለመሸጋገር ደክመ፤ አሁን ግን ከሞት ወደ ሕይወት ተሸጋገርን። ስለዚህ ከፈርዖን ወደ ሙሴ ታደምን። ከዲያብሎስ ወጥተን ለክርስቶስ ለመድኃኒታችን ታደምን። ታዲያ

በዚያም ዘመን እስራኤል የድኀነት በዓል በየዓመቱ እንደነበራቸው እኛም አሁን የድኀነታችን መታሰቢያ የሆነ በዓል አለን። በዚህም የሥጋ ሞታችንን እያሰብን በመንፈስ ሕይወት መኖር እንችላለን፤ ያንንም ሕይወት እንጠባበቃለን። እንደ ሐዘንተኞች አይደለም፤ መሸራውን ቀድመው ገብተው እንደሚጠባበቁ ጌታን የምንጠብቅ ሆነን፤ እርስ በእርሳችንም ለማሸነፍ እንደሚሽቀዳደሙ እንወዳ ደራለን። በሞት ላይ የተገኘውን ድል ለማብሰር እንፈጥናለን።

ስለዚህ ወዳጆቼ በቃሉ እንደታዘዝነው በጊዜያቱ ሁሉ ፍጹም ራሳችንን ልንገዛ ይገባል፤ የእግዚአብሔንም ድንቅ ሥራ ሳንረሳ ከመልካም ሥራ ሳንለይ እንኑር። የሐዋርያት ሐዋርያዊ ድምፅም "ከመ·ታን የተነሣውን ኢየሱስ ክርስቶስን አስብ›› በማለት እንደሚ ያነሣሣን እርሱን ለማሰብ የተወሰነ ወቅት አንሰጥም፤ ዘወትር በሐሳባችን ሊኖር ይገባልና /2ጢሞ 2÷8/። ነገር ግን በብዙዎች ስንፍና ምክንያት ከዕለት ወደ ዕለት እንዘገያለን። እንግዲህ በእነዚህ ቀኖች እንጀምር። እንግዲህ በቀሪዎቹ ቀናት በመልካም የጽድቅ ሥራዎች ውስጥ እንጠበቅ፤ በምንም ሁኔታ ውስጥ ቢሆን ለውድ ቀት ተዳርገንም ቢሆን ንስሐ መግባት ግዴታችን ነው። ማንም ቢሆን ከበደል የነጻ አይደለምና። ምንም እንኳ መንገዱ የቀና ቢሆን ኢዮብ እንዳለው ምድር ላይ ለአንድ ሰዓት ቢቆይ እንኳ ሰው ቅጽርን ይጥሳልና። ነገር ግን "ከርኩስ ነገር ንጹሕን ሊያወጣ ማን ይችላል አንድ እንኳ የሚችል የለም›› /ኢዮ 14÷14/።

ፋሲካን ሳይገባን እንዳንበላ እንጸልይ። ለጥፋት እንዳንሰጥ። ነገር ግን በዓሉን በንጽሕና ለሚያክብሩ ፋሲካ ሰማያዊ ማዕድ ነው። ነገር ግን በንቀት ለሚመለከቱት እና በስላቅ ለሚያይ አደጋና ተግሣጽ ነው። "ሳይገባው ይህን እንጀራ የበላ ወይም የጌታን ጽዋ የጠጣ

ሁሉ የጌታ ሥጋና ደም ዕዳ አለበት›› ተብሎ እንደተጻፈ/1ቆሮ 11÷27/።

ስለዚህ እንዲሁ ብቻ የበዓላትን ሥርዓት አንፈጽም፤ ወደ እግዚአብሔር በግ ለመቅረብ እንዘጋጅ፤ ወደ ሰማያዊው መዓድ ለመድረስ። እጆቻችንን እናጽዳ፤ ለውነታችንን እናንጻ፤ አእምሮአችንንም ሁሉ ከአታላይነት፤ ከቅናት፤ እና ከፍትወተ ሥጋ እንጠብቅ፤ ራሳችንን በጌታችን እና በሃይማኖት ትምህርቱ ሙሉ በሙሉ እናስይዝ፤ ቃሉን እንሳተፍ፤ እኛ ሁላችን አንድ ሆነን ንጹሕ እንሆን ዘንድ።

ስንብት

በጌታችን መድኀኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እኛ የመንግሥቱ ወራሾች እንሆናለንና በእርሱ ለአብ ክብር ዕዘዝ ለዘላለም ይሁን አሜን። ከእኔ ጋር ያሉ ወንድሞች ሁሉ ሰላምታ ያቀርቡላችኋል። እርስ በእርሳችሁ በተቀደሰ ሰላምታ ሰላም ተባባሉ።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ስድስት

እግዚአብሔር ወደ በዓሉ ይጣራል

ወዳጆቼ፣ እግዚአብሔር የታላቁን በዓል ጊዜ ወደ እኛ አምጥቷል። በፍቅሩና በርኅራኄው ብዛት ለእርሱ /ለበዓሉ/ ለመሰብ ሰብ ደርሰናል። እግዚአብሔር እስራኤልን ከግብጽ እንደጠራ አሁንም እንኳን በዚህ ጊዜ ወደ በዓሉ ይጠራናል። በነቢዩ ሙሴ አማካኝነት "የአቢብን ወር ጠብቅ፤ የአምላክህንም የእግዚአብሔርን ፋሲካ አድር ግበት" /ዘዳ. 16፥1/ እንዲሁም ደግሞ በነቢዩ "ዓመት በዓሎችህን አድርግ" ስእለቶችህን ክፈል" እንዳለ። /ናሆ. 1፥15/ እንግዲህ እግዚአብሔር እርሱ ራሱ በዓሉን ከወደደ፣ ወደ እርሱም ከጠራን፣ ወንድሞቼ ሆይ መዘግየት ወይም በግዴለሽነት ማየት የሚገባ ነገር አይደለም። ነገር ግን በንቃት እና በቅንአት ወደ እርሱ ልንቀርብ ይገባል። እነሆ ,በዚህ ደስተኞች መሆን እንደጀመርን የሰማያዊውን በዓል ቅንነት /እውነተኛ መገለጥ/ እንቀበላለን። በዚህ ሳለን በዓሉን በትጋት የምናክብር ከሆነ በሰማይ ያለውን ፍጹም ደስታ እንደምንቀበል አንጠራጠርም፤ ጌታም እንዲህ እንዳለ "ከመከራዬ በፊት ከእናንተ ጋር ይህን ፋሲካ ልበላ እጅግ እመኝ ነበር እላችኋለሁና፤ በእግዚአብሔር መንግሥት እስኪፈጸም ድረስ ወደ ፊት ከዚህ አልበላም።" /ሉቃ. 22፥15/

ስለበዓሉ አከባበር

እንግዲህ የበዓሉን ምክንያት ካስተዋልን፣ ሰጪውንም ካመሰገንን አሁን ፋሲካን በልተናል። ቅዱስ ጳውሎስ "በቅንነትና በእውነት የቂጣ በዓልን እናድርግ እንጂ በአሮጌ እርሾ በክፋትና በግፍ እርሾም አይደለም።" እንዳለ /1ቆሮ. 5፥5/ በሰጠን ጸጋ መሠረት የሚገባውን

እናደርጋለን። ጌታ በመቃብር በቆየባቸው በእነዚያ ቀናት የሞትን ሥራ ልንሠራ አይገባም። ሕይወቱን ሰጥቶናልና ራሳችንን ከዲያብሎስ ወጥመዶች ልንጠብቅ ይገባል።

ምን ያህል ይደንቅ! ቃል ሥጋ ሆነ። እንግዲህ በሥጋ ፈቃድ ልንኖር አይገባም። ነገር ግን መንፈስ የሆነውን እግዚአብሔርን በመንፈስ ልናመልከው ይገባል። እንዲህ በደግ መንገድ የማያይ ቀኖቹን በማይገባ መንገድ ያከብራል፤ በዓሉንም አይጠብቅም። ሌላው ደግሞ ማመስገን እንደማይወድ ሰው በዚህ ጸጋ ውስጥ ስሕተትን ይፈልጋል። ቀኖቹንም ከልክ በላይ /ለራሱ ፍትወት/ ያከብራል። ነገር ግን በእነዚያ ቀናት ያዳነውን ጌታ ምሕረትን አይለ ምንም። በዓላቱን የጠበቀ ይምሰለው እንጂ ወደ በዓሉ አልደረሰም። እንዲህ ያለው ሰው በየትኛውም መንገድ ቢሆን "ቀንና ወርን ዘመንንም ዓመትንም በጥንቃቄ ትጠብቃላችሁ፤ ምናልባት በከንቱ ለእናንተ ደክሜያለሁ ብዬ እፈራለሁ።" ተብሎ የተነገረውን ሐዋርያዊ ቃል ሊሰማ የሚገባው ነው። /ገላ. 4፥11/ በዓልነቱ ስለእኛ መከራን ስለተቀበለ ስለጌታ እንጂ ስለ ቀኖቹ አይደለምና፤ እርሱን እናከ ብራለን፤ "ፋሲካችን ክርስቶስ ታርዷልና" /1ቆሮ. 5፥7/

ፋሲካው የእግዚአብሔር ስለመሆኑ

ሙሴ እንኳን እስራኤልን ባስተማረ ጊዜ በዓሉን ለጌታ እንጂ ለቀኖቹ እንዳያስቡ "እርሱ የእግዚአብሔር ፋሲካ ነው" በማለት ተናግሯል። /ዘዳ. 12፥2/ አይሁድ ፋሲካን ማክበራቸውን ባሰቡ ጊዜ ጌታን ገድለውታልና፤ በዓሉ ለእነሱ ጥቅም የለውም በራሳቸው ምክርነት /መሐላ/ መሠረት የጌታን ስም አይሸከሙምና /አይቀበሉም/። ስለዚህ ፋሲካቸው የጌታ አይደለም፤ የአይሁድ ፋሲካ እንጂ። ወንድሞች ሆይ! ስለዚህ ፋሲካው "የአይሁድ ፋሲካ" ተብሎ በአይሁድ ስም

ተጠራ። ምክንያቱም የፋሲካውን ጌታ ክደዋልና። በዚህ መሠረት ጌታ ከእነርሱ ትምህርት /እምነት/ ፊቱን መለሰ፤ "መባቻችሁንና በዓላቶቻችሁን ነፍሴ ጠልታለች" በማለት እንደተናገረ /ኢሳ. 1፥14/።

በዓሉ የምስጋና በዓል ስለመሆኑ

እንግዲህ አሁን ፋሲካን በእንግዲህ ያለው መንገድ የሚጠብቁትን ጌታ በእነዚያ በነጹ ለምጻሞች እንዳደረገው በድጋሚ እነዚህንም ይገሥጻቸዋል፤ ለምስጋና የተመለሰውን ያንን ባመሰነገ ጊዜ በእነዚያ ባላመሰገኑት ተቆጥቶ ነበር። ምክንያቱም ፈውስ ሰጪውን አላመሰገኑምና፤ ከፈወሳቸው ከእሱ ይልቅ ከለምጽ ስለመዳን ብቻ አስበዋልና። "ከእነርሱም አንዱ እንደተፈወሰ ባየ ጊዜ በታላቅ ድምፅ እግዚአብሔርን እያከበረ ተመለሰ፤ እያመሰገነውም በእግሩ ፊት በግንባሩ ወደቀ። እርሱም ሳምራዊ ነበር። ኢየሱስም መልሶ ዐሥሩ አልነጹምን? ዘጠኙስ ወዴት አሉ? ከዚህ ከልዩ ወገን በቀር እግዚአብሔርን ሊያከብሩ የተመለሱ አልተገኙም አሉ።" /ሉቃ. 1፥15/ ስለዚህም ከሌሎቹ ይልቅ ለእርሱ ብዙ ተደረገለት። ከለምጽ ስለመን በጻቱም ሁኔታ ከጌታ ቃል ሰማ "ተነሥና ሒድ፤ እምነትህ አድኖሃል" ተባለ። የሚያመሰግኑ እና የሚያከብሩ ለተቀበሉት ጥቅም /ቸርነት/ የረዳቸውን በሚያመሰግኑበት ነገር ውስጥ እነርሱ የዝምድና ስሜት አላቸው።

ሐዋርያውም ለምኞን ሁሉ "በሥጋችሁ እግዚአብሔርን አክብሩ።" በማለት ያሳስባል። /1ቆሮ. 6፥20/ ነቢዩም እንዲህ በማለት ያዛል "ለእግዚአብሔር ክብርን ስጡ" /ኢሳ. 12፥12/።

ጌታችን ስለእኛ መከራ ስለመቀበሉ

በእነዚያ ጊዜያት /በሰሙነ ሕማማቱ ቀያፋ በመድኃኒታችን ላይ ምስክሮችን ቢሰበስብም /ማቴ. 26፥25/፣ በአይሁድ ፊት ጌታ

እንደከንቱ ሆኖ ተቆጥሮ የነበረ ቢሆንም፣ በጲላጦስም የተፈረደበት ቢሆን፣ እጅግ ከፍ ከፍ ያለው፣ ኃያልም የነበረው ወደ እርሱ የመጣው "አከበርሁት ደግሞም አከብረዋለሁ" በማለት የተናገረው የአብ ድምፅ ነበር። /ዮሐ. 12፥28/ ስለእኛ መከራን የተቀበለባቸው እነዚያ ነገሮች ሁሉ አልፈዋል፣ እንደ አዳኝነቱ የእርሱ የሆኑት ነገሮች ሁሉ ግን ለዘለዓለም ይኖራሉ።

እነዚህን /የማዳኑን ነገር/ በማሰባችን ውስጥ ግን በሥጋ አንያዝ /ሥጋን በመብላት አንጠመድ/ ጌታን እናክብረው እንጂ። ስለእኛ ሞትን ለተቀበለ ለእርሱ እንደ እብድ እንሁንለት። ቅዱስ ጳውሎስ "እብዶች ብንሆን ለእግዚአብሔር ነው፤ ባለአእምሮዎች ብንሆን ለእናንተ ነው። ይህን ስለቆረጥን የክርስቶስ ፍቅር ግድ ይለናል። አንዱ ስለ ሁሉ ሞተ እንዲያስ ሁሉ ሞቱ፤ በሕይወት ያሉት ስለ እርሱ ለሞተውና ለተነሣው እንጂ ወደ ፊት ለራሳቸው እንዳይኖሩ ስለ ሁሉ ሞተ።" እንዳለ። /2ቆሮ. 5፥13-15/ ከእንግዲህ ለራሳችን ልንኖር አይገባም፤ ለጌታ አገልጋይ እንደመሆናችን እንጂ፣ ጸጋውን በከንቱ ልንቀበል አይገባም። የጌታችን ዕለተ ሞት ቢሆን እንኳን ጊዜው የተወደደ ሰዓት፣ የማዳንም ቀን እንደመጣልን አድርገን እናክብረው።

ሙስና መቃብር የሌለበት የእግዚአብሔር ቃል ስለእኛ ከሰማይ ወረደ። ስለሁላችን መዳንም ሙስና መቃብር ያለበትን ሥጋ ለበሰ። ስለዚህም ቅዱስ ጳውሎስ በታላቅ መተማመን እንዲህ አለ "ይህ የሚበሰብሰው የማይበሰብሰውን ሊለብስ፤ ይህም የሚሞተው የማይ ሞተውን ሊለብስ ይገባዋልና።" /1ቆሮ. 15፥53/

ስለፈሰሰ ደሙ በከንቱ የተሳተፉትን ሁሉ ግን "ወደ ጥፋት ብወርድ በደሜ ምን ጥቅም አለ?" በማለት አንድ ጊዜ በአንድ ቦታ ፍጹም ወቅሷል። /መዝ. 30፥9/ በእግዚአብሔር ቃል /በአማኑኤል/ ሥጋ

ራሳቸውን ደስ አላሰኙምና። ይህ ማለት ግን የጌታ መውረድ ያለጥቅም ነበር ማለት አይደለም፤ እርሱ በደሙ ዓለሙን ሁሉ ገዝቷልና። ነገር ግን እርሱ መከራን ከተቀበለልን በኋላ ኃጥአን ግን እርሱ /በሰጠን ጸጋ/ ከማትረፍ ይልቅ እርሱን በመተው መከራን ይመርጣሉ። ጌታችን ግን መዳናችንን እንደ ደስታና ልዩ ትርፍ ያየዋል። በአንጻሩ ጥፋታችንን ደግሞ እንደ ኪሳራ /ማጣት/ ያየዋል።

በጸጋ ስለማትረፍ

በወንጌል ውስጥም የተሰጣቸውን ጸጋ በእጥፍ የጨመሩትን የተሰጣቸውን አምስቱን መክሊት ዐሥር፣ ሁለቱንም አራት ያደረጉትን ሁለቱንም እንዳመሰገነ እንደ እነዚያ እንዳተረፉት ያላቸውን ጸጋ በመልካም የለወጡትንም አመስግኗል። ነገር ግን መክሊቱን የቀበረውን ሌላውን ግን ለጥፋት ተወው እንዲህም አለው። "አንተ ክፉና ሐኬተኛ ባሪያ ካልዘራሁበት እንዳጭድ፣ ካልበተንሁበትም እንድሰበስብ ታውቃለህን? ስለዚህ ገንዘቤን ለለዋጮች አደራ ልትሰጠው በተገባህ ነበር፣ እኔም መጥቼ ያለኝን ከትርፉ ጋር እወስደው ነበር፣ ስለዚህ መክሊቱን ውሰዱበት ዐሥር መክሊትም ላለው ስጡት፣ ላለው ሁሉ ይሰጠዋልና፣ ይበዛለትማል። ከሌለው ግን ያው ያለው እንኳን ይወሰድበታል። የማይጠቅመውንም ባሪያ በውጪ ወዳለው ጨለማ አውጡት። በዚያ ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት ይሆናል።" /ማቴ. 25፥26/

የተቀበልነውን ጸጋ ፍሬ የማናፈራበት እንዲሆን እርሱ ፈቃዱ አይደለም። ቅዱስ ጳውሎስ "የመንፈስ ፍሬ ግን ፍቅር፣ ደስታ፣ ሰላም፣ ትዕግሥት፣ ቸርነት፣ በጎነት እምነት፣ የዋሃት፣ ራስን መግዛት ነው" በማለት እንደነገረን። የሰጠንን የራሱን ፍሬዎች በብዙ ድካም ሠርተን ለራሱ እንድናቀርብ ይፈልግብናል። /ገላ. 5፥22/

እርሱ በወይን አትክልቱ ባለቤት ፍሬውን ሊቀበሉ ወደ ገበሬዎቹ እንደተላኩ ባሮች ነው። /ማቴ. 21፥33/ ሰዎች ሁሉ የሥራቸውን ውጤት እንዲያስረክቡ ያሳስባልና። እስራኤል ግን ናቁ፣ አላስረከቡም ነበርና። ያም ብቻ አይደለም፤ መልእክተኞቹን ገደሉ፣ በወይን አትክልት ቦታው ባለቤት በጌታ ፊት አለማፈራቸው ብቻ አልነበረም፤ እርሱም በእነርሱ ተገደለ አንጂ። እውነት እላችኋለሁ ወደ እነርሱ በመጣ ጊዜ፣ ፍሬም ባጣባቸው ጊዜ "ለዘላለሙ ፍሬ አይገኝብሽ" በማለት በበለሷ ውስጥ ረገማቸው /ማቴ. 21፥19/።

በለሲቱም ያንጊዜውኑ ደረቀች፣ ፍሬቢስም ሆነች። ደቀ መዛሙርቱም ይህን አይተው ተደነቁ። ያን ጊዜም በነቢዩ "ከእነርሱም የእልልታን ድምፅና የደስታን ድምፅ የወንድ ሙሽራን ድምፅና የሴት ሙሽራን ድምፅ፣ የወፍጮንም ድምፅ፣ የመብራትንም ብርሃን አስቀራለሁ። ይህቺም ምድር ሁሉ ባድማና መደነቂያ ትሆናለች" ተብሎ የተነገረው ተፈጸመ።/ኤር. 25፥10/ ሁሉም የሕግ አገልግሎት ከእነርሱ ተወስዷልና፣ ከዚያም ለዘለዓለም ያለ በዓል ቀሩ። የሚያከብሩት ፋሲካን አይደለም፣ እንዴትስ ይችላሉ? ዘላቂ /የጸና/ ቦታ የላቸውም፣ በየቦታውም ይንከራተታሉ። የፋሲካውን በግ አስቀድመው መሠዋት ባለመቻላቸው ምክንያት ቂጣውን ሲበሉ እንዲያደርጉ እንደታዘዘው ከሕጉ በተቃራኒ ያልቦካ ቂጣ ይበላሉ። በየቦታው ሕግን ይተላለፋሉ። የእግዚአብሔር ፍርድ እንደሚፈላለስ ጋቸው በራሳቸው ሲገልጹ ከደስታ ይልቅ የሐዘን ቀናትን ያከብራሉ። እነሆ በእነርሱ ላይ ለሆነው ለዚህ ሁሉ ምክንያቱ የጌታ መገደል ነበር፣ አንድያ ልጁን አላከበሩም ነበርና።

በአሁን ዘመንም ያሉ መናፍቃንና ዕውቀት ያጡ ከፋፋዮች በጌታ ላይ እንዲሁ ናቸው፤ አንዱ የእግዚአብሔርን ቃል እንደገደሉ

እንደ አይሁድ ሲገድለው ሌላው ደግሞ ልብሱን ይቀዳል። እነርሱም ደግሞ ከበዓሉ የተሰደዱ ናቸው። ምክንያቱም ከፈቃደ እግዚአ ብሔር፣ ከዕውቀት ውጪ ሆነው ይኖራሉ። በወንበዴው በበርባን ጉዳይ ላይ በጌታ ፈንታ እርሱን የፈለጉበት /እንዲፈታ የጠየቁበት/ በአይሁድ የታየውን ተግባር ይመስላል። ስለዚህም ጌታ በበለሷ አምሳል ረገማቸው። አሁንም ገና በፍቅርና ርኅራኄ ሥራቸው ተነቅሎ ፍጹም እንዳይጠፋ አቆይቷቸዋል። "ለዘለዓለም ማንም ፍሬ አያግኝብሽ" አላት እንጂ ስሯ እንዲጠፋ በለሷን አልረገማትምና። ይህን ባደረገ ጊዜ ትደርቅ ዘንድ ጥላውን አጠፋባት፣ ስሯን ግን ጠበቀ፣ በዚያ ላይ ታቀጥል /ታቆጠቁጥ/ እንደሆነ፣ "እነዚያም ደግሞ በአለማመናቸው ጸንተው ባይኖሩ በዛፉ ውስጥ ይገባሉ" እንደተባለ። /ሮሜ. 11፥23/ እነሆ እግዚአብሔር በቸልተኝነታቸው ምክንያት በረገማቸው ጊዜ አዲስን መባቻ፣ አማናዊውን በግ እና አማናዊውንም ፋሲካ ከእነርሱ ወሰደ።

ክርስቲያኖች በበዓሉ መደሰት እንደሚገባቸው

ለእኛ ግን መጥቶልናል፣ በመለከትም ድምፅ ወደ በዓሉ የምንጠራበት ታላቅ ቀን መጥቷል። በምስጋናም ራሳችንን ለእግዚአ ብሔር እንሰይ! እንደ ራሳችንም በዓል እናስበው! ለእኛ ሳይሆን የእኛን ሐዘን በተሸከመ፣ "ነፍሴ እስከሞት አዘነች" ባለ በጌታ እንድን ደሰት እንገደዳለን። "ማቴ. 26፥38/ ለእምነታችን እንግዳ የሆኑና አረመኔዎች በዓላትን እንደራሳቸው ፈቃድ ይጠብቃሉ። ሰላምም የላቸውም። በእግዚአብሔር ላይ ክፉን ያደርጋሉና። ቅዱሳን ግን ለእርሱ ይኖራሉ። በዓላትንም ለእርሱ ያከብራሉ "በማዳንህ ደስ ይለኛል" "ነፍሴ ግን በእግዚአብሔር ደስ ይላታል" /መዝ. 9፥14፣ 35፥9/ እንደተባለ። "በእግዚአብሔር ደስ ይበላችሁ" የሚለው ትእዛዝ

ግን ለሁሉም የተሰጠ ነው። /መዝ. 33፥1/ በመሆኑም በታወቀውን በተከበረው በዓሉ መዝሙር ሊዘምሩ ይሰበሰባሉ። እነሆ ኑ ደስ ይበለን በራሳችን ሳይሆን በእግዚአብሔር።

ስለ ይስሐቅና የእግዚአብሔር በግ

አብርሃም አባት የራሱን ቀን ሳይሆን የጌታን ቀን ሊያይ ሐሴት አድርጐ ነበር። ወደፊትም አየ /ተስፋ አደረገ/፣ "አየም፣ ደስም አለው" /መዝ. 94፥1፣ ዮሐ. 8፥56/ በእምነቱም በተፈተነ ጊዜ ቃል ኪዳን የተቀበለ አንድ ልጁን ይስሐቅን ሰጠ፣ ለመሥዋዕትም አቀረበ። ልጁን ለእግዚአብሔር በማቅረብ ውስጥም ጌታን በፍጹም አመለከ፣ ለእርሱም ተገዛ። ልጁ ይስሐቅን ከመሠዋት በተገታ ጊዜም በእርሱ ፋንታ ለእግዚአብሔር መሥዋዕት አድርጐ ባቀረበው በበጉ ውስጥ መሲህን አየው። /ዘፍ. 22፥15/

አባታችን ይስሐቅን ባይሠዋውም በእርሱ ውስጥ እምነቱ ተፈተነ፣ ነገር ግን ነቢዩ ኢሳይያስ "ለመታረድ እንደሚነዳ ጠቦት፣ በሸላቾቹም ፊት ዝም እንደሚል በግ እንዲሁ አፉን አልከፈተም።" በማለት የነገረን ግን እውነተኛው መሥዋዕት ነበር። /ኢሳ. 53፥7/ እርሱ የዓለምን ኃጢአት አስወገደ። ስለዚህም ምክንያት አብርሃም እጁን በልጁ ላይ እንዳይዘረጋ ተገቶ ነበር፣ አይሁድ ይህን የይስሐቅን መሥዋዕት ምክንያት አድርገው በመውሰድ ስለጌታ ሁሉንም በተለይም መዘሙረኛው "መሥዋዕትንና ቁርባንን አልወደድህም፣ ሥጋን አዘጋጀህልኝ" በማለት የተናገረውን የነቢዩን ቃል ሳይቀበሉ እንዳይቀሩ ነበርና። /መዝ. 40፥6/ እነዚህንም ቃላት ሁሉ ስለአብርሃም ልጅ ስለይስሐቅ እንደተነገረ በተረጎሙት ነበር።

መሥዋዕቱም የአቅራቢውን የአብርሃምን እንጂ ቀጥተኛ የይስሐቅን ፈቃድ በአግባቡ ያያዘ አልነበረም። በዚያ የተፈተነው

አብርሃም ነውና። ስለዚህም እግዚአብሔር የአቅራቢውን ፈቃድ ተቀበለ። መሥዋዕት የቀረበውን ግን ከለከለ። /በፈቃዱ በተቀበለው/ በመገረፉ ቁስል ሁላችን የምንፈወስበት የመድኃኒታችን ብቻ እንጂ የይስሐቅ ሞት ዓለምን ነጻ አያወጣምና። /ኢሳ. 53፥5/ እርሱ በፈቃዱ የወደቁትን አንሥቷል፤ የታመሙትን ፈውሷል፤ የተራቡትን አጥግቧል፤ የጐደላቸውን ድሆች ሞልቶላቸዋል። እጅግ የሚደንቀው ደግሞ ሁላችንንም ከሞት አስነሥቷልና። የሞትንም ሥልጣኔ አጠፋ። እርሱ ሁላችንንም ከመከራ ከጭንቀት ወደ ዕረፍትና ወደዚህም በዓል ደስታ አመጣን፤ እስከ ሰማይም ወደሚደርስ ደስታ።

በበዓሉ ሰማያት ሁሉ ደስ ስለመሰኘታቸው

ደስታ የተሰማን እኛም ብቻ አይደለንምና፤ በእርሱ ምክንያት ሰማያትም ከእኛ ጋር ደስ ይሰኛሉ። በሰማይም የተጻፉ የበኩራት ማኅበር በአንድነት ሐሴትን ያደርጋሉ። በነቢይ ቃል "ሰማያት ሆይ እግዚአብሔር አድርጎታልና ዘምሩ። እግዚአብሔር ያዕቆብን ተቤዠ ቶአልና፤ በእስራኤልም ዘንድ ይከብራልና። አንተ የምድር ጥልቅ ሆይ ጩኽ፤ እናንተም ተራሮች፣ አንተም ዱር፣ በአንተም ያለ ዛፍ ሁሉ እልል በሉ" እንደተባለ። /ኢሳ. 44፥27፣ ዕብ. 12፥23/ እንዲሁም ደግሞ እግዚአብሔር ሕዝብን አጽናንቷልና፤ ለችግረኞችም ራርቷልና፣ ሰማያት ሆይ! ዘምሩ፤ ምድር ሆይ! ደስ ይበልሽ፤ ተራሮች ሆይ! እልል በሉ።" እንተባለ /ኢሳ. 49፥43/ ፍጥረት ሁሉ በዓሉን ያከብራል። ወንድሞቼ መዘሙረኛው ስለጠላት ጥፋት፣ ስለመዳናችንም ነገር በተናገረ ጊዜ "እስትንፋስ ያለው ሁሉ እግዚአብሔርን ያመስግን" እንዳለ። /መዝ. 150/

በእርግጥም በአንድ ኃጢአተኛ ንስሓ በሰማይ ታላቅ ደስታ የሚደረግ ከሆነ ስለሁላችን ኃጢአት መደምሰስ ስለሙታን ትንሣኤማ

እንዴት የበለጠ አይሆን! አቤት! በሰማይ የሚደረግ በዓል ምን ዓይነት፣ እንዴትስ ታላቅ ይሆን?! ዘወትር በምስጋና የሚተጉ የሰማይ ሠራዊት በእኛ ጉባኤ የሚደሰቱ ወደ እኛም የሚያዩ ከሆነ በተለይ በበዓለ ትንሣኤ ደስታና ፈንጠዝያቸው እንዴት የማድ አይሆን!

ወደ ክፋት በሔዱ ጊዜ ፊታቸውን የነሷቸው፣ ቀድመው መጠን የለሽ በሆነ ፍትወተ ሥጋ የነበሩ ኃጥአን አሁን ግን ራሳቸ ውን በጾምና ራስን በመግዛት አኑረው ትሑት ሆነው ንስሐ ሲገቡ ሲያገኙአቸው ደግሞ ወደ እነርሱ ያያሉና።

በመጨረሻም በተዳከመው፣ በድንም በሆነው፣ እጅና እግሩ በተያዙበት በእርሱ በጠላታችን ላይ እናፌዝበት "ሞት ሆይ! መውጊ ያህ የት አለ?" እነሆ የድልን መዝሙር ለጌታ እንዘምር /1ቆሮ. 15፥55/።

እንግዲህ ወደዚህ ወደ መላእክት ጎብረት የሚመራን ማነው? ነቢዩ "ወደ እግዚአብሔር ቤት ወደ ምስጋና መኖሪያ ስፍራ እገባለሁ፣ በዓል የሚያደርጉ ሰዎች የደስታና ምስጋና ቃል አሰሙ።" ይላል። /መዝ. 42፥4/ በፍላጐት ወደዚህ ሰማያዊ በዓል፣ ወደ መላእክትም ቅዱስ ቀን /የደስታ ቀን/ የሚመጣ ማነው? በዚህ ጉዞ ቅዱሳንም "ኑ ወደ እግዚአብሔር ተራራ ወደ ያዕቆብ አምላክ ቤት እንውጣ።" በማለት ያበረታቱናልና። /ኢሳ. 2፥3/

በዓሉ የንጹሐን ስለመሆኑ

ነገር ግን በዓሉ ለረከሱት አይደለም፤ ለኃጥአንም የሚወጡበት / ክፍ ክፍ የሚሉበት/ አይደለም፣ ለመልካሞችና ለትጉኃን፣ በቅዱሳን ዓለማ ለሚኖሩ ለእነዚያ እንጂ። "ወደ እግዚአብሔር ተራራ ማን ይወጣል? በቅድስናውስ ስፍራ ማን ይቆማል? እጆቹ የነጹ፣ ልቡም ንጹሕ የሆነ ነፍሱን ለከንቱ ያላነሣ፤ ለባልንጀራውም በሽንገላ

ያልማለ..." መዝሙረኛው አክሎ እንደነገረን "እርሱ ከእግዚአብሔር ዘንድ በረከትን፣ ከመድኃኒቱ አምላክም ምሕረትን ይቀበላል" /መዝ. 23፥4/ እነሆ ጌታችን እናንተ የአባቴ ቡሩካን ኑ... የተዘጋጀላችሁን መንግሥት ውረሱ" በማለት በቀኙ ለሚቆሙት የሚሰጣቸው ይህን እንደሆነ የተረዳ ነው። /ማቴ. 25፥34/

ሐሰተኛ የሆነ ልቡ ንጹሕ ያልሆነ እሱ፣ ንጹሕ የሆነውንም ያልያዘ /የሌለው/ በእውነት እንግዳ /መጻተኛ/ ይሆናል። ከቅዱሳን ወገንም የተለየ፣ ከፋሲካው ለመብላት የማይገባ ሆኖ ይቆጠራል፣ "ከእርሱ እንግዳ ሰው አይብላ" ተብሏልና። /ዘዳ. 12፥43/

እንግዲህ ይሁዳ ፋሲካን ያከበረ መሰለው። ምክንያቱም በመድኃኒታችን ላይ የሐሰት ሜራን አዘጋጅቶ ነበርና /አላከበረውምና/ ለታላቂቱ ከተማ፣ ለሐዋርያትም ጎብረት ራሱን እንግዳ አደረገ፡ ሕጉ ፋሲካን የሚያከብሩት ብቻ እንዲበሉ አሏልና፤ ፋሲካን በበላ ጊዜ ወደ ነፍሱ ገብቶ ለነበረ ሰይጣን ተላላፎ ተሰጠ /ተገዢ ሆነ/። /ሉቃ. 22፥3/

በምድራዊ መንገድ በዓሉን አናክብር! መላእክት በሰማይ በዓሉን እንደሚያከብሩ እንጂ። ጌታን በንጽሕና፣ በጽድቅ፣ በመልካም ሥራዎቻችን ሁሉ እናክብር።

በራሳችን ሳይሆን በጌታ እንደሰት! ከቅዱሳን ጋር ወራሾች እንሆን ዘንድ በዓሉን እንደ ሙሴ እናክብር። በቀን ለሰባት ጊዜያት፣ በእኩለ ሌሊትም ለእግዚአብሔር እውነተኛ ፍርድ ምስጋናን ባቀረበ በዳዊት መንገድ እንየው። እርሱ "በማለዳ ድምፄን ትሰማለህ፤ በማለዳ በፊትህ እቆማለሁ፤ እጠብቃለሁም" በማለት እንደነገረን በማለዳም እንነሣ! /መዝ. 5፥3/

እንደ ዳንኤልም እንጹም። ቅዱስ ጳውሎስም እንዳዘዘን ያለማ

ቋረጥም እንጸልይ። ሁላችንም ለጸሎት ጊዜያት አጽንኦት እንስጥ! በተለይ በክብር በንጹሕ ጋብቻም ያሉ ሁሉ፤ በዓሉን የሚጠብቁ፣ ለዚህ ነገር ምስክር የሆኑ ልጆችን ይወልዱ ዘንድ። በመንግሥተ ሰማያት ወደ ክርስቶስም ደስታ እንገባለን። አስራኤል ወደ ኢየሩሳሌም በተንዙ ጊዜ በመጀመሪያ በበረሐ ውስጥ መንጻትን ፈጽመዋል። የግብጻውያንን ልማድ መርሳትን ተለማምደዋል።

የአብ ቃልም /ጌታ/ የዐርባ ቀናት ቅዱስ ጾምን ለእኛ ምሳሌ በመሆን ሰጥቶናል። አስቀድመን ንጽሕናን እንልበስ! ክርስቶስም እንንጻ! በምንንገዝበት /ከዚህ በምንለይበት/ ጊዜ በጾም የተጠነቀቅን እንሆናለን። ከጌታ ጋር ወደ ሰገነቱ እንወጣለን /ከፍ ከፍ እንላለን/፣ ከእርሱም ጋር ራት እንበላለን፤ በሰማይም ባለው ደስታ ተካፋይ እንሆናለን። የአርባ ቀናቱን ጾም ካላከበርን በሌላ በማንኛውም መንገድ ወደ ኢየሩሳሌም መጓዝ፣ ፋሲካንም መብላት አይቻልም።

በዚያም ቀን /በበዓለ ትንሣኤ/ ዕረፍት አድርገን በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ደስታ ትንሣኤውን እናክብር፤ በእርሱም ለአብ ክብር፣ ምስጋና ይሁን፤ ለዓለም ዓለም አሜን። ከእኔ ጋር ያላችሁ ወንድሞቼ ሰላምታ ያቀርቡላችኋል፤ በተቀደሰ አሳሳም እርስ በእርሳችሁ ሰላም ተባባሉ።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴዎስ ቁጥር ሰባት

ክርስቶስ መከራን ስለመቀበሉ

ብሩክ የሆነው ቅዱስ ጳውሎስ ለቆሮንቶስ ክርስቲያኖች በጻፈው መልእክቱ የክርስቶስን ሞት በሰውነቱ እንደተሸከመ ትምክህቱም ይህ እንደሆነ ገልጿል። ይህንንም ሲገልጽ ግን ትምክህቱ ለእርሱ ብቻ ሳይሆን ለቆሮንቶስ ለነበሩት ክርስቲያኖች እና ለእኛም ጭምር እንዲሆን አስቦ ጽፎት ነበር። ስለዚህም ወንድሞቼ ለእኛ የክርስቶስ ተከታዮች ስለመሆን ስምንፈልግ ይህንን መልእክት ጽፎታል። ወንድሞቼ ሆይ! ይህን ትምክህት የሁላችን እና የሁልጊዜ መለያችን እናድርገው።

ቅዱስ ዳዊት በመዝሙሩ ይህንን ሲመሰክር "ስለ አንተ ቀኑን ሙሉ እንገደላለን፣ እንደሚታረዱ በጎች ተቆጥረን" አለ /መዝ. 43፥22/። ይህ ትንቢት ለኛ የተነገረ ነው። በዚህ የፋሲካ ዋዜማ በዐቢይ ጾም ደግሞ በይበልጥ የጌታችን ሞት መታሰቢያ በሚደረግበት ይህ የትንቢት ቃል በኛ ላይ በግልጽ ይፈጸማል። ሞቱንም በመሰለ ሞት እርሱን ክርስቶስን የሚመስለው ሰው ደግሞ በበጎ ሥራዎችም የበረታ ነው።

በምድር ላይ ሲኖር ብልቶቹንም ገድሏልና /ቆላ. 3፥5/። ሥጋንም ከምኞቱ ጋር በመስቀል ላይ ሰቅሏል። ስለዚህ በመንፈስም ሆኖ ይመላለሳል። እግዚአብሔርንም ሁል ጊዜ ያስባል፣ አይረሳውምም። ስለዚህ ደግሞ የሞት ሥራዎችን አይሠራም /ገላ. 5፥25/።

ስለዚህ እኛም የክርስቶስን ሞት በሰውነታችን ሁል ጊዜ እንሸከም ዘንድ የተባረከው ጳውሎስ ከላይ ካየነው ጥቅስ ቀጥሎ "አመንሁ

ስለዚህ ተናገርሁ" ተብሎ እንደተጻፈ ያው አንዱ የእምነት መንፈስ ስላለን እኛ ደግሞ ስለዚህም እንናገራለን በማለት ይህንን ያስረዳናል። /2ቆሮ. 4፥13/። በዚህ ዕውቀትና በመልካም እምነት ሆነው ቅዱሳን ይህንን እውነተኛ ሕይወት ስለሚያገኙ ያለጥርጥር በሰማያት ያለውን ደስታ ይቀበላሉ።

ኃጥአን ለሥጋቸው በማሰብ ብቻ የሚኖሩ ስለመሆናቸው

ኃጥአን ግን ለእዚህ ዓይነት ሕይወት ስለማይጨነቁ በረከትን ይከለከላሉ። መጽሐፍ ቅዱስ ይህንንም ሲመሰክር "ለኃጢአተኛ ሞገስ ቢደረግለት ጽድቅን አይማርም፤ የእግዚአብሔርን ግርማ አያይምና በማለት" መስክሮአል። ምንም እንኳ ዓለሙ ሁሉ የሚሰማውን አዋጅና እንደ ቃል ኪዳኑ የሰጠውን "አንተ የምትተኛ ንቃ ከሙታንም ተነሣ" /ኤፌ. 5፥14/ የሚለውን ቃል አስተውለው ለመመለስ ግን የዘገዩ ናቸው። ወደ ገነት በመምጣት በሩን እያንኳኩ "ክፈት ልን" /ማቴ. 25፥11/ ቢሉም ጌታ "አላውቃችሁም" በማለት ይገሥጻቸዋል።

እራሳቸውን እርሱን በማመን አላበረቱምና "ኃጥአን ወደ ሲኦል ይመለሳሉ፥ እግዚአብሔርን የሚረሱ አሕዛብም ሁሉ እንዲሁ ይሆናሉ።" በማለት መንፈስ ቅዱስም ተናግሮባቸዋል /መዝ. 9፥17/ እኛም ብንሆን ኃጥአን ምውት ናቸው እንላለን። ነገር ግን በምድራዊ ሕይወትና ለኃጢአት ምውት እንዳልሆኑ እናውቃለን። እንደ ቅዱሳኑም በሚፈርሰው ሥጋቸው ሞትን አልተሸከሙም። ይልቁንም ነፍሳቸውን በኃጢአትና በክፋት ቀብረዋል። ይሄ ደግሞ ከሙታን ጋር አመሳስሎአቸዋል። ነፍሳቸውንም በኃጢአት እየገደሉ ከክፍተኛ ቦታ ለሚነሡ ለንስሮች ወይም በድንን ለመመገብ ለሚቸኩሉት አጋንንት እራሳቸውን ያመቻቻሉ። በመጽሐፍም ምሳሌያዊ በሆነ አገላለጥ "ንስርንም ሆነ በድንን የሚበላውን ሌላውን አሞራ

ሁሉ አንዳትበላ እነርሱ ለአንተ ርኩስ ናቸው" ተብሎ ተገልጿል / ሌዋ. 11፥13/። እንዲህ ዓይኑቱን አንስሳ የበላ ሰው ሁሉ "ረክሷል" በማለት የኦሪቱ ሕግ ይደነግግ ነበር። ኃጥአን ግን ነፍሳቸውን በክፉ ምኞታቸው ይገድላሉ። ሁል ጊዜም "ዛሬ እንብላ እንጠጣ ነገ እንሞ ታለን" ይላሉ /ኢሳ. 22፥33/ በእግዚአብሔር ፊትም መራራ የሆነ ፍሬ በማፍራት ምኞትንና የሥጋ ፈቃድን ብቻ ለተከተሉትም "ይህ ሥራችሁ በእግዚአብሔር ፊት ተሰምቷልና በዚህ ኃጢአት ምክንየት እስክትሞቱ ድረስ ይህ በደል በእውነት አይሰረይላችሁም" በማለት ገስጾአቸዋል /ኢሳ. 22፥14/።

በእርግጥም በሕይወት ሳሉ ሀፍረት ያገኛቸዋል፤ ምክንያቱም ሆዳቸው አምላካቸው ሆኖ ኖረዋልና። በሞቱም ጊዜ ደግሞ ዳግም ይሰቃያሉ። እንዲህም ያለውን ሞት በሕይወት ሳሉ ተመክተ ውበታልና። ይህንንም ቅዱስ ጳውሎስ ሲመሰክር "መብል ለሆድ ነው ሆድም ለመብል፤ እግዚአብሔር ግን ይህንንም ያንንም ያጠፋ ቸዋል" ብሎ ጽፎአል /1ኛ ቆሮ. 7፥13/። ስለእነርሱም መስክታዊው ቃል ሲገልጽ ‹‹ኃጢአተኞችን ይገድላቸዋል። ጻድቃንንም የሚጠሉ ሁሉ ይጸጸታሉ" ብሏል /መዝ. 34፥21/። ኃጢአተኞች በእርግጥ አስጨናቂ የሆነ ትልና ድቅድቅ ጨለማን ይወርሳሉ።

ቅዱሳን የሥጋን ሥራ በማሸነፍ የሚኖሩ ስለመሆናቸው

ቅዱሳንና በጎን ሊሠሩ የሚፈቅዱ ሁሉ በምድር ያሉትን ብልቶቻቸውን ይገድላሉ። ከመዳራትም፣ ከርኩስ ምኞትና ከክፉ ኀሊና ይጠበቃሉ። ከዚህም የተነሣ ያለ ነቀፌታ ንጹሕ ናቸው። አዳኛችን ክርስቶስ ባስተማረውና ተስፋ በሰጠን ቃል መሠረት "ልበ ንጹሖች ብፁዓን ናቸው እግዚአብሔርን ያዩታል" እንደሚል በቅዱሳኑ ሕይወት ይህ የተስፋ ቃል ተገልጧአል። ለዓለሙ ሙት በመሆናቸውና

የዓለሙንም ፈቃድ ባለመፈጸማቸው የተከበረ ሞት በእግዚአብሔር ፊት ይኖራቸዋል። በመጽሐፍ ቅዱስም "የቅዱሳኑ ሞት በእግዚአብሔር ፊት የከበረ ነው" በማለት ይህንን ያረጋግጥልናል /መዝ. 115፥15/። በተጨማሪ በቃለ እግዚአብሔር እንደተማርነው ሐዋርያት "ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዬአለሁ፤ እኔም አሁን ሕያው ሆኜ አልኖርም ክርስቶስ ግን በእኔ ይኖራል" እያሉ የኖሩትን ሕይወት ሌሎች ቅዱሳንም በመድገም ሐዋርያትን መስለዋል /ገላ. 2፥20/።

ይህ ዓይነቱ ሕይወት ሰው በክርስቶስ ሕያው ሆኖ የሚኖረው እውነተኛ ሕይወት ነው። ቅዱሳኑ ለዓለሙ ሙት ሆነው ሲኖሩ፣ ታላቅና ሰማያዊ የሆነውን ነገር በማሰብ በገነት ሕያው ሆነው ተመላልሰዋል። ይህንን የመሰለውን ኑሮ የሚወደው ሐዋርያው እንዳለው በምድር ላይ ብንመላለስም "አገራችን ግን በሰማይ ነው" በማለት ይጽናናሉ /ፊል. ፫፥፳/። በዚህ መልክ የሚኖሩትና የዚህ ምግባር ተካፋይ የሆኑት ብቻ አምላክን እንዲህ ባለ ሕይወታቸው አክብረውታል።

የቅዱሳን ሕይወት በዓልን ለማክበር የተገባ ስለመሆኑ

እንደዚህ ዓይነቱ ሕይወት መጪውን በዓልም በእውነት እንዲገለጥ ያደርገዋል። ምክንያቱም በዓል ማለት የደመቀ ጨዋታ ያለበት ማዕድ ብቻ አይደለም፤ ወይም የከበረ ልብስንም ተጎናጽፎ መብላት ብቻ አይደለም። ነገር ግን ለአምላክ ምስጋና በማቅረብ ነው። የምስጋና ሕይወት ለቅዱሳኑ ብቻ የተሰጠ ነው። በመጽሐፍም ይህ "አቤቱ፥ ሙታን የሚያመሰግኑህ አይደሉም ወደ ሲያልም የሚወርዱ ሁሉ፣ እኛ ሕያዋን ግን ከዛሬ ጀምሮ እስከ ዘላለም እናመሰግንሃለን" በማለት ተጽፎአል /መዝ. 113፥25/።

ከሞት የዳኑ ክቡራን ክቢያትም እግዚአብሔርን "ከሞት የሚያስነሀ

የለምና፤ በሲያልም የሚያመሰግንህ ማነው?...›› ብሰውታል። /መዝ 6፥5/ ‹‹ከሞትም ጋር ያደረጋችሁት ቃል ኪዳን ይፈርሳል፤ ከሲያልም ጋር የተማማላችሁት መሐላ አይጸናም›› የሚልም ቃል ተነግሯል /ኢሳ. 28፥18/። እግዚአብሔርን ማመስገን የሚቻለው በክርስቶስ ለሚኖሩት ብቻ ነው። ይህንንም በማድረጋቸው ወደ በጉ በዓል ይሄዳሉ። የፋሲካውም በዓል ለአሕዛብና ለአይሁድ አይደለም። የፋሲካው በዓል እውነትን በክርስቶስ ለተቀበሉት ነው። ይህንንም ቃሉን እንዲናገር የተላከው ሐዋርያ “ፋሲካችን ክርስቶስ ታርዷልና” በማለት አረጋግጦታል /1ኛ ቆሮ. 5፥7/።

ምንም እንኳ ኃጢአተኞች በዓሉን ለማክበርና እግዚአብሔርን ለማመስገን በቅዱሳን ወደ ተሞላችው ቤተ ክርስቲያን ቢመጡም እግዚአብሔር ግን “ምስጋናዬን ለምን ትነግራለህ” በማለት ያሳፍረዋል። መንፈስ ቅዱስም "ከኃጢአተኛ አፍ ግን ክፋት ይፈልቃል" በማለት ይገሥጸዋል /ምሳ. 15፥28/። በእውነት ኃጢአት ከእግዚአብሔር ምስጋና ጋር አንድ የሚያደርገው ነገር የለም፤ ኃጢአተኛው ክፋትን የሚናገር አፍ አለውና።

በእርግጥም ንጹሕ ባልሆነ አንደበት እግዚአብሔርን ማመስገን እንዴት ይቻላል? ሁለት ተቃራኒ የሆኑ ነገሮች አብረው መኖር እንደማይችሉ ሁሉ በመጽሐፍ ቅዱስ ስም ላይ ቅዱስ ጳውሎስ “ብርሃንና ጨለማ ምን ኅብረት አላቸው” በማለት ይህንን እውነት ያረጋግጥልናል /2ኛ ቆሮ. 7፥14/። ሰለሆነም ከአሐቲ ቤተ ክርስቲያን በመለየት የተወገዙ መናፍቃን እግዚአብሔርን ከማክበር የተለዩ ናቸው። ጻድቅ ግን ምንም እንኳን በዓለም ባሉት የሞተ ቢመስልም በንግግሩ ደፋር ሆኖ “አልሞትም በሕይወት እኖራለሁ እንጂ፤ የእግዚአ ብሔርንም ሥራ እናገራለሁ” ይላል /መዝ. 110፥17/። እግዚአብሔር

አመላካችንም እንደዚህ ላሉት አምላካቸው ተብሎ ሲጠራ አያፍርባቸውም በምድር ያሉትን ብልቶቻቸውን ገድለው በክርስቶስ ኖረዋል /ቆላ. 3፥5/። እግዚአብሔርም የሕያዋን እንጂ የሙታን አምላክ አይደለም። እርሱም በሕያው ቃሉ ሰምችን ሁሉ ይጠራል። ቃሉንም ለቅዱሳን ምግብና ሕይወት እንዲሆናቸው ሰጥቷቸዋል። ጌታችን ስለዚህ ሲናገር “እኔ የሕይወት እንጀራ ነኝ” በማለት ገልጾታል /ዮሐ. 6፥35/ ። አይሁድ ለማስተዋል ደካሞች ስለ ነበሩና በመንፈስም ስለማይ መረምሩ ይህንን ቃል መረዳት ተስኖአቸው ነበር። ጌታችንም “ለሰው ሁሉ ከሰማይ የወረደ የሕይወት እንጀራ እኔ ነኝ” ስላለ አንጎራጉረውበታል /ዮሐ. 6፥55/።

ስለኃጢአት ማዕድ

ጌታችን ይህን የተናገረው ኃጢአት የእርሷ የሆነ ሌላ ዓይነት እንጀራ ስለ አላት ነው። ማስተዋል የሚጎድላቸውና ተድላ ደስታን ማድረግ የሚፈልጉትን እንዲሁም ለሞት የተጠሩትን “የስርቆት ውኃ ይጣፍጣል የተሸሸገም እንጀራ ደስ ያሰኛል። እነዚህንም የሚነካ ከኃጢአቱ ጋር ከምድር ላይ አብሮ እንደሚጠፋ የማያውቅ ነው” ብሏቸዋል /ምሳ. ፱፥፲፯/። ኃጢአተኛው ያንን ጎብስት በልቶ ተድላ ደስታ አገኛለሁ ብሎ ቢያስብም በመጨረሻ የሚኖረው ውጤት ግን መልካም አይደለም።

ዳግመኛም በእግዚአብሔር የሆነች ጥበብ “የሐሰት እንጀራ ለሰው የጣፈጠ ነው። ከዚያ በኋላ ግን አፉ ጭንጫ ይሞላል።” አለች። በኋላ አያይዛም “ከጋለሞታይቱ ሴት ከንፈር ማር ይንጠባጠባል፤ አፍዋም ከቅቤ የለሰለሰ ነው። ፍጻሜዋ ግን እንደ እሬት የሚመር ነው ሁለት አፍም እንዳለው ሰይፍም የተሳለ ነው /ምሳ. 5፥4/ በማለት ይመክረናል። ኃጢአተኛውም ለጊዜው ይበላል፤ ተድላ

ደስታንም ያደርጋል፤ ነፍሱን ካጠፋ በኋላ ግን ያጣዋል። ማስተዋል የጎደለው ሰው ከእግዚአብሔር ሲለይ እንደሚጠፋ አይረዳምና።

በነቢያትም አፍ ከዚህ ጋር አብሮ የሚሄድ ሌላ የተነገረ ትንቢታዊ ተግሣጽ አለ። እርሱም በግብጽ ወንዝ ዳር ምን ታደርጋላችሁ? የጊዮንን /ዓባይ/ ውኃ ለመጠጣት ነውን? ደግሞም በአሶር መንገድ ምን ታደርጋላችሁ? የወንዞቻቸውን ውኃ ለመጠጣት ነውን? ከእግዚአብሔር የሆነ ጥበብም እንደእነዚህ ያሉትን ሥራዎች አንዳይሠሩ እንዲህ በማለት ይከለክላቸዋል። "ቶሎ ከዚያ ቦታ ሽሽ፤ በዚያም አትቆይ፤ ዐይንህንም በእርሱ ላይ አታድርግ፤ እንግዳ ከሆኑም ውኃዎች ተለይተህ ትሄዳለህ።"

ጥበብ ስላዘጋጀችው ማዕድ

እንደገናም ይህችው ከእግዚአብሔር የሆነች ጥበብ እንዲህ በማለት ሰዎች ወደ እርስዋ እንዲቀርቡ ትጠራለች። "ጥበብ ቤትዋን ሠራች ሰባቱንም ምሰሶዎች አቆመች፤ ፍሪዳዋን አረደች የወይን ጠጅዋን ደባለቀች፤ ማዕድዋን አዘጋጀች። ባሪያዎችዋን ልካ በከተማ ይቱ ከፍተኛ ሥፍራ ላይ ጠራች አላዋቂ የሆነ ወደዚህ ፈቀቅ ይበል፤ አእምሮ የጎደላቸውንም እንዲህ አለች፡- ኑ እንጀራዬን ብሉ የደባለቅሁትንም የወይን ጠጅ ጠጡ" /ምሳሌ 9፥1-5/

ከዚህስ ውጭ ምን ተስፋ አለ? "አላዋቂነትን ትታችሁ በሕይወት ኑሩ በማስተዋልም መንገድ ሂዱ" እንደተባለ ይህንን ማድረግ ከሰው ይጠበቃል /ምሳሌ 9፥6/። የጥበብ እንጀራም ሕያው ፍሬ የሆነና ጌታችንም "ከሰማይ የወረደ ሕያው እንጀራ እኔ ነኝ፤ ሰው ከዚህ እንጀራ ቢበላ ለዘላለም ይኖራል" ያለው ነው /ዮሐ. 6፥51/። እስራኤላውያንም በምድረ በዳ የበሉት መና ምንም እንኳ መልካም እንጀራ ቢሆንም ከሞት ግን አላዳናቸውም። የበሉትም

ለዘላለም ሕያው ሆነው አልኖሩበትምና ስለዚህ "አባቶቻችሁ በምድረ በዳ መና በሉ፤ ሞቱም፤ ሰው ከእርሱ በልቶ አንዳይሞት ከሰማይ የወረደ ሕያው እንጀራ እኔ ነኝ" /ዮሐ. 8፥51/። ታዋቂአን እንደዚህ ያለውን እንጀራ ይራባሉ።

የጻድቃን እንጀራ

ጻድቃን ግን ለመብላት የሚገባቸው ሆነው ተገኝተዋል፤ ተዘጋጅተውማል። "እኔ ግን በጽድቅ ፊትህን አያለሁ፤ ክብርህን ሳይ እጠግባለሁ›› እያሉ በሚበሉት እንጀራ ይረካሉ /መዝ. 16፥15/። መለኮታዊ እንጀራ ከሆነው የሚበላም ሁሉ በፈቃዱ የማያልቀውን የእግዚአብሔር ጸጋ ይመኛል። በመጽሐፍ ቅዱስም "ጌታ የጻድቁን ነፍስ በረኃብ አይቀስፍም" ይላልና፤ በመዝሙርም እንዲህ ሲል ቃል ገብቶላቸዋል "በረከትዋን አብዝቼ እስኪተረፈረፍ አባርካለሁ፤ ድሆች ዋንም በእንጀራ አጠግባለሁ"።

ጌታችንና አዳኛችንም በወንጌል "ጽድቅን የሚራቡ የሚጠሙ ብፁዓን ናቸው ይጠግባሉና" /ማቴ. 5፥6/ በማለት ነግሮናል። በእውነት ቅዱሳንና በክርስቶስ ያለውን ሕይወት የሚያፈቅሩት ሁሉ ይህንን እንጀራ ቢናፍቁ አያስገርምም፡ በጽናትም የሚለምኑት "ውኃን ዋላ እንደሚጠማ እንዲሁ ነፍሴ አንተን ተጠማች፤ መች እደርሳለሁ? እግዚአብሔርን ፊቱን መቼ አየዋለሁ" በማለት ነው /መዝ. 41፥1/። እንዲሁም "አምላኬ በማለዳ አንተን እፈልጋለሁ ነፍሴ አንተን ተጠማች በምድረ በዳም ተቅበዘበዘች ፊትህም በጽድቅ ቆምኩ ክብርህንና ኃይልህን አይ ዘንድ" በማለት ይጸልያሉ።

እነዚህ ነገሮች እንዲህ በመሆናቸው በምድር ያሉትን ብልቶቻችንን እንግደል /ቆላ. 3፥5/። በሕያው እንጀራም እንጎልብት በእምነትና ለእግዚአብሔር ብለን ፍቅር ወስጥ ሆነን እንብላው። ያለ

እምነት ይህንን አንብላ። ያለ እምነት ይህንን እንጀራ መብላት አይቻልምና። መድኃኒታችንም ሰዎችን ሁሉ ወደ እርሱ በሚጠራበት ጊዜ "ማንም የተጠማ ቢኖር ወደ እኔ ይምጣ" በማለት አስተምሮ አቸዋል /ዮሐ. 7፥37/። በዚህም ትምህርቱ ሰው ያለ እምነት ሊበላው ስለማይችለው እንጀራ አስተምሮአል። "በእኔ የሚያምን መጽሐፍ ቅዱስ እንዳለ የሕይወት ውኃ ወንዝ ከሆዱ ይፈልቃል" / ዮሐ. 7፥38/ በማለት እርሱን የሚያምኑትን ደቀ መዛሙርት በቃሉ እየመገባቸው በመለኮታዊ ቅርበቱም ሕይወትን እየሰጠ አኑሮአቸዋል።

ከነናዊቷ ሴት ግን ከሚያምኑት ወገን ስላልነበረች ምንም እንኳን ምግብ ነፍስን ከእርሱ ብትሻም ከእርሱ የሚሰጠውን ነገር ሁሉ ለማግኘት ማመን የሚገባ መሆኑን ለማስረዳት መልስ እንኳን ሊመልስላት አልወደደም ነበር። ይህንን ጌታችን ያደረገው ከንቀት አይደለም። /እርሱ ጌታችን ሰውን ሁሉ አኩል የሚወድ ስለመሆኑ ብዙ ጥቅስን ማቅረብ ይቻላል። ለዚህ ማረጋገጫ የሚሆነው ጢሮስና ሲዶና ድረስ እየሄደ አሕዛብን ማስተማሩና መፈወሱ ነው። ነገር ግን የቅዱስ ቃሉን በረከት ካላገኙ /ከሌላቸው/ ወገኖች የመጣች በመሆኗ በእምነት ውስጥ ስትመላለስ ስላልኖረች ለከነናዊቷ ሊመልስላት አልወደደም። አምላካችንም ይህንን እንደሚገባው ለጽድቅ እንደሚሆን አድርጎላታል። ምክንያቱም እርሷ ከማመንዋ በፊት ምልጃ ማቅረቧ ምንም ጥቅም የሌለው ነው። በእምነት ሆና ግን ምልጃ ማቅረቧ ተቀባይነት ያስገኘ ነበር። "ያለ እምነት እግዚአብሔርን ደስ ማሰኘት አይቻልም፤ ወደ እግዚአብሔር የሚደርስ እግዚአብሔር እንዳለ ለሚፈልጉትም ዋጋ እንዲሰጥ ያምን ዘንድ ያስፈልገዋልና" /ዕብ. 11፥6/። በማለት ቅዱስ ጳውሎስ አስተምሮናል። ከማያምኑት ወገን በመሆንዋ ከርኩሰት ሳትለይ መኖሯንም ለማመልከት "የልጆችን

እንጀራ ለውሾች መስጠት አይገባም" በማለት ጌታችን ተናግሯታል። እርሷም በኃይለ ቃሉ ተረዳች። እምነትዋን ፍጹም አደረገች፤ እምነትንም ጨመረች፤ አምላካችንም እንደ ውሻ ሳይሆን ለሰብአዊ ፍጡር የሚገባውን ክብር ሰጥቷታል። በመጨረሻም "አንቺ ሴት እምነትሽ ታላቅ ነው" በማለት መስክሮላታል /ማቴ. 15፥28/። የእምነቷንም ፍሬ "አንቺ ሴት እንደ ወደድሽ ይሁንልሽ በማለት በረከቱን እንድትቀበል አድርጓል። በዚያም ሰዓት ውስጥ ልጅዋ ተፈውሳላታለች።

ጻድቅ ሰው በእምነት የሚበረታና የሚታደስ በመሆኑ በእውቀትና እግዚአብሔርን በማምለክ ነፍሱ ጤናማ እንድትሆን ያደርጋል። በመጽሐፍም እኛ ኃይለኞች የመሆንን የደካሞቹን ድካም እንድንሸክም ራሳችንንም ደስ እንዳናሰኝ ይገባናል" የሚለውን ትእዛዝ ይተገብራል / ሮሜ. 15፥1/። ቃለ እግዚአብሔር ደካማው በሚመገብበት ጊዜ ጠንካራ የሆነውን አጥንት ለመብላት አይችልምና እንደዚህ ዓይነቱ ትምህርት ሊሰጠው አይገባም። ለቆሮንቶስ ክርስቲያኖች እንኳን እንዲህ ያለውን ሊበሉ አልተቻላቸውም። በመንፈስ ግን ሕፃናት በመሆናቸው ልክ እንደ ሕፃን የቃሉን ወተት እንዲጠጡ ሥርዐት ተሠርቶላቸዋል /1ኛ ቆሮ. 3፥15/። ሐዋርያው ለጢሞቴዎስ በላከለት የመጀመሪያ መልእክቱም ላይ "በእምነት በተከተልከው በመልካም ትምህርት ቃል የምትመገብ የኢየሱስ ክርስቶስ መልካም አገልጋይ ትሆናለህ ይለዋል /1ኛ ጢሞ. 4፥6/። በድጋሚም "በክርስቶስ ኢየሱስ ባለ እምነትና ፍቅር አድርገህ ከእኔ የሰማኸውን ጤናማ ቃል ምሳሌ ያዝ" በማለት ጽኑ ትእዛዝን ሰጥቶታል /2ኛ ጢሞ. 1፥13/።

ይህን ጻድቃን የሚመገቡትን እንጀራ ወይም ክቡር ሥጋውንና ቅዱስ ደሙን በምድር ላይ የምንመገበው ብቻ አይደለም። በሰማያት ጭምር የምንመገበው እንጀራ ነው። እርሱም ለመንፈሳውያን መላእክትና

ለቅዱሳን ነፍሳት ጌታችን ያዘጋጀው ምግብ ነው። ስለዚህ "የሰማያት ሠራዊትም ሁሉ ደስታ ነው" ብሎ ተጽፎአል። ለሁሉም ቢሆን እርሱ ሁሉ ነገር ነው። ለፍጥረትም ሁሉ ፍቅርና ደግነት ያለው እርሱ ጌታችን ብቻ ነው። ጌታችንም አስቀድሞ የመላእክትን እንጀራ ሰጥቶናል። እርሱ ባሳየው መንገድ ለሚጓዙ "አባቴ እኔን እንደሾመኝ እኔ ደግሞ በመንግሥቴ ከማዕዴ ትበሉና ትጠጡ ዘንድ በዐሥራ ሁለቱም በእስራኤል ነገድ ልትፈርዱ በዙፋኖች ትቀመጡ ዘንድ ለመንግሥት እሾማችኋለሁ" በማለት ቃል ገብቷል /ሉቃ. 22፥29/። ወንድሞቼ ይህ ሰማያዊ ማዕድ ምንኛ አስደሳች ይሆን? በዚያም ለሚበሉት እጅግ ብዙ ደስታና ኅብረት አላቸው።

ቅዱሳን ተስፋ አድርገው ለዚህ ደረጃ የበቁት ደግሞ ጠፊ ለሚሆነው መብል ሳይሆን ዘላለማዊ ሕይወትን ለሚያሰጠው መብል ስለተጋደሉ ነው። በዚያ የተቀደሰ የሐዋርያት ማኅበር ውስጥ ለመግባት የሚበቃ ሰው ማን ነው? በመጽሐፍም "በእግዚአብሔር መንግሥት እንጀራ የሚበላ ብፁዕ ነው" ያለው ከዚህ የተነሣ ነው / ሉቃ. 14፥15/።

የመንግሥተ ሰማያትን ርስት ለመውረስ ተጠርቶ ሳለ፤ በዚህም ጥሪ ከተቀደሰ በኋላ ቸልተኛ በመሆን አራሱን አርክሶ የቃል ኪዳኑን ደመ መሥዋዕት እንደ ርኩስ ሰቆጠረ ሁሉ በመጨረሻው ቀን "ወዳጄ ሆይ የሰርግ ልብስ ሳትለብስ እንዴት ወደዚህ ገባህ?" በመባል ከተቀደሰው ማዕድና እልፍኝ ይወገዳል /ማቴ. 22፥11/። የቅዱሳን ማዕድ ያለ ነውርና ነቀፋ ንጹህ ነውና፤ ለጥቂቶች ንጹሐን የተገባ ነው። መጽሐፉ ይህንን "የተጠሩ ብዙዎች የተመረጡ ግን ጥቂቶች ናቸው" በማለት ያረጋጋጥልናል /ማቴ. 22፥14/። ይሁዳም በቅዱሱ ማዕድ ላይ ተገኝቶ ነበር፤ ነገር ግን ስለናቀውና ስለ

አቃለለው ከጌታችንም መለየትን ስለመረጠ ከፊቱ ተነሥቶ ሄደ።

በዚህም ይሁዳ ሕይወቱን ጣለ፤ በገመድም ታንቆ ሞተ / የሐዋ. 1፥13/። ከመድኅን ዓለም ክርስቶስ ጋር የዘለቁት ሐዋርያት ግን በማዕዱ ደስታን አግኝተዋል።

ከዚህ ጋር የሚያያዝ ሌላ ታሪክም አለ። ይህም እርሱም "እንጀራ የሚተርፋቸው የአባቴ ሞያተኞች ስንት ናቸው? እኔ ግን ከዚህ እሄዳለሁና፤ አባቴ ሆይ በሰማይና በፊትህ በደልሁ፤ ወደ ፊትም ልጅህ ልባል አይገባኝም፤ ከሙያተኞችህ እንደ አንዱ አድርገኝ" አለ ይላሉ /ሉቃ. 15፥17/። እንዲህ ብሎ በመጸለይም ከጸሎቱ በላይ በረከትን እንዲያገኝና ልጅ እንዲባል በቅቷል። አባቱም እንደ ሞያተኛና እንደ እንግዳ ሳይሆን ልጁ እያለ ስሞታል። በተቀደሰው ማዕድ ላይም ለመገኘት የሚገባው ነው ብሎ ፈርዶለታል። በአባቱም ቤት የመሰንቆ ድምፅ፣ ዘፈንና ደስታ ሆኖአል።

ይህ የአባቱን ፍቅርና ደግነት የዋህነትም የሚገልጽ ነው። ከሞት ድኗል በማለት ብቻ ሳይሆን በመንፈስ ቅዱስና በአጋው የሚከብር በጎ ሰው አድርጎታል። ስለዚህ ከሚያልቅ ልብስ ይልቅ የማያልቅ አራቁቱን ሸፍኖታል። በረኃብም ከመሰቃየት ይልቅ የሰባውን ፍሪዳ አርዶለታል። ወደ እሩቅ ጉዞ እንዲሄድ ከማዘዝ ይልቅ ለእግሮቹም ጫማ አድርጎለታል። ከዚህ ሁሉ የሚበልጠውን ቀለበት በጣቶቹ ላይ አድርጎለታል። እነዚህ በቅዱሱ አባት የሚሰጡ ስጦታዎች ዐሸርሱ ሰሚኖሩትና በእነሱ ለሚመላለሱት የሚያድላቸው ናቸው። እርሱም የሕይወት እንጀራ እኔ ነኝ፤ ወደ እኔ የሚመጣ ከቶ አይራብም በእኔ የሚያምንም ሁል ጊዜ ከቶ አይጠማም በማለት ቃል ገብቶአል /ዮሐ. 6፥35/። እኛም ጭምር በእነዚህ ስጦታዎች እንድንከብር የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። ከእርሱም ጋር ከሆንን ለእነዚህ ስጦታዎች የቲገባን እንሆናለን።

ስንብት

ጾም እንዳለ ሁሉ የፋሲካ ቀኖችም አሉ። በእነዚህ የፋሲካ ቀኖች በቅድስና እንደ ተመላለስን ሁሉ ንጹሕ ሆነን እንዲሁም ሕይወታችንን በሙሉ በዓል እንደሆነ ብንቀበል ወደ እርሱ በመቅረብ "ጌታ ሆይ ካንተ ወደ ማን እንሄዳለን? አንተ የዘላለም የሕይወት ቃል አለህ?" ልንለው ይገባል። በዓለም ያለነው በንስሐ እንመለስ፤ የሥጋንም ሥራ እንግደል /ሮሜ. 10፥13/። መጀመሪያ ነፍሳችንን ከመገብን ከመላእክት ጋር በዚያ ሰማያዊ ማዕድ እንቀመጣለን። እንደነዛ ሰነፍ አምስቱ ልጃገረዶችም አንሆንም /ማቴ. 25፥1-12/።

ነገር ግን እንደ ልባሞቹ ልጃገረዶች መብራታችንን አብርተን ሙሽራውን በመውደድ እናገልግል። እንዲሁም የኢየሱስን መሞት በሥጋችን ተሸክመን በመኖር ከእርሱ ከአምላካችን ዘላለማዊ መንግሥቱንና ሕይወትን እንወርሳለን /2ቆሮ. 4፥10/።

ጾሙን ካሳለፍን በኋላ በተቀደሰው በፋሲካ ቀን ያውም በእሑድ ወይም በጌታ ቀን በሚባለው በዓል ላይ ዕረፍት እናድርግ። ከዚያም በኋላ የተቀደሰውን በዓለ ሃምሳን እናክብር። በዕድሜያችን ሁሉ ግን ኢየሱስ ክርስቶስ አምላካችንን እናምልክ። ክብርና መንግሥት ለዘላለሙ ለእርሱ ይሁን፤ አሜን። ወንድሞቼ ይህንን መልእክቴን ስፈጽም እናንተን እጅ እየነሣሁ፤ እርስ በእርሳችሁ በተቀደሰ አሳሳም ሰላምታ ትሰጣጡ ዘንድ እለምናለሁ።

መልእክት ዘቅዱስ አትናቴምስ ቁጥር ዐሥር

ስለተቀበለው መከራ

ምንም እንኳ ከእናንተ ርቄ ተጉዤ የምገኝ ቢሆንም ወንድሞቼ ሆይ ከእናንተ ያገኘነውን በአባቶቻችን የተሰጠንን ከእናንተ ያገኘነውን ልማድ የዓመቴን የተቀደሰ በዓል የሚከበርበትንም ጊዜ ሳላውጅ በዝምታ አልፍ ዘንድ አልረሳም። ምንም እንኳን በእኔ ላይ በሆኑ ታላላቅ መከራዎች ከእናንተም ርቄ በመገኘቴ ብንሰያይም፤ የእውነት ጠላቶችም መንገዳችን እየተከታተሉ በክሳቸውም ምክንያት እንክርዳድ እየዘሩ በቁስላችን ላይ ሕማም ቢጨምሩብንም እግዚአብሔር ግን አበረታን። ከመከራችንም አጽናናን በእነዚህ መከራዎችና እና ሜራዎች መካከል ሆነንም እንኳ የዳንበትን ትንሣኤ በዓል ከምድር ዳርቻ ሆነን ለማብሠር አንፈራም።

ለአስክንድርያ ካህናት በጻፍኩላቸው ጊዜ ጠላቶች ያሳደሩባቸውን ፍርሃት ባውቅም በአነርሱ አማካኝነት ሊልኩላችሁ እንደሚችሉ በመንገር አነሣሥኝ። ነገር ግን ቅዱሳን ሐዋርያት ለመናገር የነበራቸው ድፍረት እንዲሁም "ከክርስቶስ ፍቅር ማን ይለየናል? መከራ ወይስ ጭንቀት ወይስ ስደት ወይስ ራብ ወይስ ራቁትነት ወይስ ፍርሃት ወይስ ሰይፍ ነውን?» /ሮሜ 8÷35/ ማለታቸውን እንዲያስቡ አነሣሣቸዋለሁ። ስለዚህ እኔ በዓሉን በጉጉት እንደምጠብቅ እናንተም እንዲህ እንድትሆኑ እመኛለሁ፤ ወዳጆቼ በዓሉን ልናከብር ይገባናልና። እንዲሁም ይህንን የማብሠሩ ሓላፊነት ከእኔ የሚጠበቅ ነው። ስለዚህም ይህንን ሓላፊነቴን ለመወጣት አልዘገይም፤ በቅዱሳን ሐዋርያት ጉባኤ እንዳልወገዝ እፈራለሁና። "ለሁሉ የሚገባውን

አስረክቡ›› /ሮሜ 13÷7/ እንደተባለ።

እንግዲህ የእኔን ጉዳዮቼን ሁሉ ለእግዚአብሔር ሰጥቼ በእኔም በእናንተም መካከል ያለውን ርቀት ሳላስብ በዓሉን ከእናንተ ጋር ለማክበር እጨነቃለሁ። ምንም እንኳ ቦታ ቢለያየንም እርሱ በዓልን የሚሰጥ በዓላችንም የሆነ ጌታ፣ እርሱ ራሱ መንፈስን የሚያድል ጌታ አንዳችን ለአንዳችን ጸሎትን ባቀረብን ጊዜ ምንም በቦታ ብንለያይም፣ አንድ ያደርገናል እንጂ። እርሱ "ሁለት ወይም ሦስት በስሜ በሚሰበሰቡት በዚያ በመካከላቸው እሆናለሁ›› /ማቴ 18÷20/ ብሎ ቃልኪዳን በሰጠን ጊዜ በቦታ ሁሉ ያሉትን በመንፈስ ተገኝቶ አንድ እንደሚያደርገን በአንድ ላይ በቅርበት እንዳለን አድርጐ የሁሉንም ጸሎት እንደሚቀበል አንድ ሆነን "አሜን" ብለን እንደምንጮኽም አድርጐ የሁሉንም ድምፅ እንደሚሰማ ግልጽ ነው። እንግዲህ ወንድሞች ሆይ በጻፍኩላችሁ ጊዜ የጠቀስኩላችሁን መከራ ፈተናዎችም ሁሉ እየተቀበልሁ ነው።

ለሚያድን ለእግዚአብሔር ምስጋናን ስለማቅረብ

እንግዲህ በፍጹም ልናስጨንቃችሁ አንሻም። አሁን ብቻ ግን በአጭሩ እነዚህን ነገሮች እናስታውሳችሁ። ምክንያቱም በመከራ በሕማም ውስጥ ያለፈ ማንም በሰላሙ ጊዜ ስቃዩን ሊረሳው አይች ልም። እንዲህ ቢሆን እንደማያመሰግን ሰው ከመለኮት ኀብረት / ጉባኤ/ ይለያልና። ከመከራ ከወጣበት ከተሻገረበት ከዳነበት ጊዜ በላቀ ሰው በታላቅ ደስታ እግዚአብሔርን ሊያመሰግን የሚችልበት የተሻለ ጊዜ የለውም። ከፈተናም ዕረፍት ካገኘበት ጊዜ በተሻለ አምላኩን እግዚአብሔርን አያመሰግንም። ሕዝቅያስ አሦራውያንን በጠፋ ጊዜ እግዚአብሔርን እንዳመሰገነው፣ ሠለስቱ ደቂቅም በባቢሎን ከእሳት በዳኑና እሳቱ በፊታቸው ውርጭ በሆነ ጊዜ አመሰገኑ። "የአባቶቻችን

ፈጣሪ እግዚአብሔር ይክበር ይመስገን፣ የተመሰገነ ነው። ለዘላለሙ የከበረ ነው" አሉ /መዝሙረ ሠለስቱ ደቂቅ 25-28/

ይህ በሐሳባችሁ ዘወትር እንዲኖር እኔም እንደ እነርሱ እጽፍላችኋለሁ። በአሁንም ዘመን ቢሆን እግዚአብሔር ለሰዎች ማድረግ የማይቻላቸውን ማድረግ ይቻለዋል። በሰዎች ፈቃድ ሊሆን የማይቻለውን እኛን ወደ እናንተ የማምጣትንም ነገር በእግዚአብሔር ፊት ለመከወን እጅግ ቀላል ነው። ሊውጡን ለሚፈልጉ ለእነዚያ ታዳኝ /ሰላባ/ አድርጐ አይሰጠንምና። ቤተክርስቲያን፣ እምነትና መልካምነት በክፋትና ክፉዎች የሚሸነፉ አይደሉምና።

መልካም የሆነው እግዚአብሔር ግን የርኅራኄ ፍቅሩን በእኛ ላይ አበዛ። ይህ ለሁሉም ሰው በአካላዊ ቃሉ ማዳንን በሰጠበት ጊዜ ብቻ የሆነ አይደለም። አሁንም ጠላቶች በሚያሳድዱን ሊይዙን በጥብቅ የሚፈልጉበት ጊዜም ነው እንጂ። ቅዱስ ጳውሎስ ፍፃሜ ስለሌለው ስለ እግዚአብሔር ብልጽግና በጻፈ ጊዜ "እግዚአብሔር በምሕረቱ ባለጣጋ ስለሆነ ከወደደን ከትልቅ ፍቅሩ የተነሣ በበደላችን እንኳ ሙታን በሆን ጊዜ ከክርስቶስ ጋር ሕይወት ሰጠን›› ብሏል። /ኤፌ 2÷4-5/ የሰውና የፍጥረት ሁሉ ኃይልና ጥበብ ደካማና ባዶ ነውና። ነገር ግን ከሰው በላይ የሆነውና ያልተፈጠረው ኃይል የበለጸገና ፍፃሜ የሌለው ነውና። መጀመሪያ ያለው ዘላለማዊ ነው። እርሱ መፈወስን ብቻ የሚያውቅ አንድ መላ /ዘዴ/ ያለው አይደለም። ፍጹም ባዕለጸጋ ነው እንጂ።

ቃሉ ለድኅነታችን የተሰጠ ስለመሆኑ

ከእኛ ጋር ለመገኘት ወሰን በሌለበት በማይደናቀፍ በእርሱ በቃሉ አማካኝነት ለድኅነታችን በተለያየ መንገድ ይሠራል። እርሱ ባዕለጸጋና ባለ ብዙ ዕጥፍ የሚሰጥ ስለሆነ ለእያንዳንዱ ነፍስ እንደ

አቅሟ በሚሰጠው ጸጋ ልዩ ልዩ አድርጐ ስጦታውን ያቀርባል። እርሱ ክርስቶስ ቃሉና ኃይሉ ስለሆነ የእግዚአብሔርም ጥበብ ነው። ስለሞንም ስለዚህ ሲመሰክር ‹‹አንዲት ስትሆን ሁሉን ማድረግ ትችላለች፤ራሷም እየኖረች ሁሉን ታድሳለች፤ በየትውልዱም በጻድቃን ሰውነት ትተላለፋለች፤ የእግዚአብሔርም ወዳጆችና ነቢያቱ ታደርጋ ቸዋለች›› ብሏልና። ነገር ግን ለእነዚያ እውተኛውን ፍጹሙን መንገድ ላልደረሱበት /ላላገኙት/ ወተት እንደምትሰጥ የዋሕ በግ ሆነ። ይህንንም ቅዱስ ጳውሎስ ሲገልጽ "ገና ጽኑ መብል ለመብላት አትችሉም ነበርና ወተት ጋትኂችሁ›› እንዳለው ነው። /1ቆሮ 3÷2/

ለእነዚያ ለአዋቂዎች ከሕግንት ወራት ላለፉት ስለ ፍጽምና ሲሥዛ ደካማ ቢሆኑም እርሱ እንደ አቅማቸው ምግባቸው ነው። ይህም በቅዱስ ጳውሎስ ሲገለጽ "ደካማው ግን አትክልት ይብላል » /ሮሜ 14÷2/ የተባለው ነው። ነገር ግን ሰው ፍጹም መንገድ መጓዝ እስከጀመረ ድረስ ቀድሜ የጠቀስኩላችሁን ብቻ አይመገብም ለእንጀራ የሚሆን ቃል አለው፤ ለምግብ የሚሆን ቃል አለው "ጠንካራ ምግብ ግን መልካሙንና ክፉዉን ለመለየት በሥራቸው የለመደ ልቡና ላላቸው ለፍጹማን ሰዎች ነው›› ተብሎ እንደተጻፈ። /ዕብ 5÷14/ በተጨማሪም ቃሉ ሲዘራ በዚህ የሰው ልጅ ሕይወት ውስጥ አንድ ዓይነት መጠን ምርት /ፍሬ/ አይገኝም፤ ልዩ ልዩና ብዙ ነውና። አንዱ መቶ አንዱ ስድሳ አንዱ ሠላሳ ያፈራልና። ጸጋን የሚዘራ የመንፈስም ሰጪ መድኀኒዓለም እንዳስተማረው። /ማቴ 13÷8/

ይህ የሚያጠራጥር ጉዳይ አይደለም፤ ማንም ቢሆን ማረጋገጫ አይፈልግባትም። ይህ በእኛ ኀይል /ሥልጣን/ ሥር ያለ በእርሱ የተዘራውን የምናይበት መስክ ነው። ቃሉ ዕጥፍ የሆነባት ብዙውን በምታፈራ ቤተ ክርስቲያን የሆነ ነውና። በዚሁ መስክ የሚያጨበት

ደናግላን እንዲሁም መነኮሳት ብቻ አይደሉም። በክበረ ጋብቻ እና በንጽሕና ሕይወት ውስጥ ያሉትም ናቸው እንጂ። ምሕረትም ለፍጹማን ብቻ የሆነ አይደለም፤ ለማእከላውያንና ለወጣንያንም በየመዓርጉ ላሉትም ተልኳል። ስለዚህ ሁሉንም የሰው ልጆች በማዳኑ ታድጓቸዋል።

ወደ እግዚአብሔር ደጅ ስለመግባት

በዚህም ዓላማ ከአባቱ ጋር ብዙ ማደሪያን አዘጋጀ /ዮሐ. 14÷2/ ምንም እንኳ ማደሪያዎቹ በየመዓርጉ ልዩ ልዩ ቢሆኑም በመልካ ምነት ብቃት ላይ ለደረሱም ሆነ ለእኛ ለሁላችን በቅጽሩ ውስጥ ገብተናል። ጠላትም ተጥሏል፤ ሠራዊቱም ሁሉ ተሰዷልና። ከብርሃን ተለይቶ ጨለማ፣ ከክረስት ተለይቶ ርግማን አለ። ዲያብሎስም ከቅዱሳን ዓለም ተለይቷል። «ሂድ አንተ ሰይጣን» /ማቴ. 4÷10/

እኛን ግን «በጠበበው ደጅ ግቡ» ዳግመኛም «እናንት የአባቴ ብሩካን ኑ፣ ዓለም ከተፈጠረበት ጊዜ ጀምሮ የተዘጋጀላችሁን መንግሥት ውረሱ» አለን። /ማቴ. 7÷13፣ ማቴ 25÷34/ መንፈስም አስቀድሞ በመዝሙር እንዲሁ እያለ ጮኸ። «ወደ ደጆቹ በመግዛት ፣ወደ አደባባዮቹ በምስጋና ግቡ» /መዝ. 100÷4/ ሙሴ እግዚአብሔር ወዳለበት ወደ ጥቅጥቅ ወፍራም ደመና እንደገባ ሰው በበጎ ሥራው ወደ እግዚአብሔር ይገባልና።

በክፉት ሥራ ግን ሰው እግዚአብሔር ካለበት ወጥቶ ይጣላል። ቃየን ወንድሙን በገደለ ጊዜ ከእግዚአብሔር ፊት ሸሽቶ ወደ ፈቀደበት ተቅበዘበዘ። መዝሙረኛው ግን «ወደ እግዚአብሔር መሠዊያ ጎልማሳነቴን ደስ ወዳሰኛት ወደ አምላኬ እገባለሁ» እያለ ይገባል። /መዝ. 43÷4/

ቅዱሳት መጻሕፍት ስለዲያብሎስም ከእግዚአብሔር ፊት መጣሉን ይመሰክራሉ። በቁስል በተመታው በኢዮብ ላይ እንደሆነው ግን /ኢዮ. 2÷7/ አማኝን ማቁሰልና ማሳደድ ግን ከእምነት ወጥተው የሚጣሉ የክፉዎች ጠባይ ነው። ቅዱሳን ግን ወደ እነርሱ ይቀበላሉ።

እንደ ባልንጀራም ያያሉ። ክቡር ዳዊት እንደተናገረው «ከእኔ ጋር ይኖሩ ዘንድ ዓይኖቼ በምድር ምእመናን ላይ ናቸው» አለ። /መዝ. 101÷6/ ቅዱስ ጳውሎስ ግን በእምነት የደከሙትን ወደ እኛ እንድንቀበላቸው አነሣሣን።

ስለፍቅርና ጥላቻ

ሁለት ተቃራኒ ጠባይ እንዳላቸው ሰዎች ዓይነት መልካም ሥራ /ጽድቅ/ የፍቅር ቸርነት ሥራ ሲሆን የኃጢአት ሥራ ደግሞ ጥላቻ ነው። ሳአል ክፉ በመሆኑ ዳዊትን አሳደደው፣ ዳዊት ግን ለመግደል ዕድል ቢያጋጥመውም ሳአልን አልገደለውም። ዔሳውም ያዕቆብን አሳደደ፤ ያዕቆብ ግን በየዋህነት የእርሱን የክፋት ሥራ አሸነፈ። እነዚያም ዐሥራ አንዱ ዮሴፍን ሸጡት፤ ዮሴፍ ግን በፍቅሩ ርኅራኄ ለእነርሱ አዘነላቸው።

ብዙ ቃላት መናገር ለምን ያስፈልገናል? ጌታችን መድኀኒታችን ራሱ በፈሪሳውያን መከራ በተቀበለ ጊዜ ስለጥፋታቸው አለቀሰ። እነዚህን ነገሮች ለማድረግ ለደፈሩት አዘነላቸው። እርሱ ጌታ ስለሰው መከራን ተቀበለ፤ ነገር ግን ሰዎች ናቁት፤ ከእነርሱም አውጥተው ሕይወትን፣ ብርሃንን፣ ጸጋን ገፍተው ጣሉ። እነዚህ ነገሮች ግን ስለእኛ መከራን በተቀበለው በመድኀኒታችን በኩል የእኛ የሆኑ ነበሩ። ስለዚህ ስለእነሱ ጨለማና ዕውርነት አለቀሰ። ነገ

በመዝሙር መጽሐፉ የተጻፈውን አስተውለው ቢሆን መድኀኒታችንን ለመቃወም ባልደፈሩ ነበር። መንፈስም እንዲህ አለ «አሕዛብ ለምን ያጉረመርማሉ ወገኖችስ ለምን ከንቱን ይናገራሉ» /መዝ. 2÷1/ የተጻፉትን ነገሮች በማስተዋል ቢመረምሩ በእነርሱ ላይ የተነገሩትን ትንቢቶች ባልሆኑባቸው ነበር። አሁን ግን ከተማቸው ጠፋች፤ ጸጋ ከእነርሱ ተነጠቀ፤ እነርሱ ራሳቸው ያለ ሕግ የሚመላለሱ ሆኑ፣ ከእንግዲህ መጻተኞች እንጂ ልጆች ተብለው አይጠሩም። አስቀድሞ መዝሙረኛው «ዮባዕድ ልጆች አረጁ በመንገዳቸውም

ተሰናከሉ» ኢሳይያስም «ልጆችን ወለድሁ አሳደግሁም እነርሱም ዐመፁብኝ» አለ። /መዝ 18÷45፣ ኢሳ 1÷2/ ከእንግዲህ የእግዚአብሔር ሀገርና ሕዝብ ተብለው አይጠሩም የሰዶም ገዢዎችና የገሞራ ሕዝብ እንጂ።

በበደላቸው የባሱ ሰዶማውያን እንኳ ነቢዩ እንዳለው «ከሰዶም ኃጢአት ይልቅ የወገኔ ሴት ልጅ ኃጢአት በዛች» /ሕዝ. 16÷45፣ ሰቆ 4÷6/ በመላእክት ላይ በጭካኔ ተናገሩ፤ እነዚህ ግን በሁሉ አምላክና ንጉሥ በጌታችን ላይ በጭካኔ ተናገሩ። እነዚህ ግን የመላእክትን ጌታ ለመግደል ደፈሩ፤ በእነርሱ የተገደለው ሕያው ክርስቶስ መሆኑን አላወቁምና።

በጊዜያዊ የኃጢአት ሥራ ዘላለማዊውን ማጣት እንደማይገባ

እነዚያ በክርስቶስ ላይ ተንኰልን ያሰቡ አይሁድ ሞቱ፤ በእነዚህ ጊዜያዊ ነገሮች እጅግ ጥቂት ደስታ አድርገው ዘለዓለማዊ ከሆነው ግን ተጣሉ። ሕያው የሆነው ቃልኪዳን ዘለዓለማዊ ለሆኑት ነገሮች ተስፋ እንጂ ጊዜያዊ ለሆነው ደስታ ከብር እንደሌለው ይህንን አያውቁም ነበር፤ በብዙ መከራ ድካምና ሐዘን ቅዱስ ሰው ወደ መንግሥተ ሰማያት ይገባልና።

በመከራ የተፈተነው ኢዮብ በኋላ የእግዚአብሔር ባለሟል እንደሆነው ቅዱስ ሰው ሐዘን ጭንቀት ሰቆቃ በደረሰበት ጊዜ በፊቱ ግን የደስታ ዕረፍት አለው። ነገር ግን ጊዜያዊ ምግብ እንዳታለለው እንደ ዔሳው የሥጋን ደስታ በመውደድ ጥቂት ጊዜ የሚደሰቱ በኋላ የሐዘን ሕይወት ለዘለዓለም ይኖራቸዋል።

ለዚህም የእስራኤል ልጆችና የግብፅ ሰዎች ከግብፅ ያደረጉትን ጉዞ እንደ ምሳሌ እንውሰድ። ለግብፃውያን በእስራኤል ላይ በሚያደርሱት በደል የሚያገኙት ጊዜያዊ ደስታ ነበር። በኋላ ለመጓዝ በወጡ ጊዜ ግን ወደ ጥልቁ ወረዱ። ለጊዜው በመከራ የተመቱትና የቆሰሉት ሕዝበ እግዚአብሔር ግን በአሠሪዎቻቸው ግፍ ምክንያት ከግብፅ በወጡ ጊዜ ባሕሩ ሳይጎዳቸው ቋሻሩ። ምድረ በዳውንም እንደምቹ

ሥፍራ ተጓዘብት። ምንም እንኳ ቦታው በሰው ያልተዘወተረ በረሃ ቢሆን በሕጉ የአጋ ስጦታ በመላእክት ረድኤት እንደ በረሃ አልነበ ረም። ኤልያስም በምድረ በዳ ብቻውን እንደሆነ ባሰበ ጊዜ እርሱ ግን ከመላእክት ጋር ነበር። ሕዝቡም አስቀድሞ በምድረ በዳ ቢፈተንም ታምነው የተገኙ ጥቂቶች ብቻ ግን የቃል ኪዳኗን መሬት ወረሱ።

በተመሳሳይ በዚህ ዓለም ጊዜያዊ መከራ የሚደርስባቸው በኋላ ይጽናናሉ። ዘለዓለማዊ ደስታን ይሳተፋሉ። እነዚያ በዚህ ዓለም መከራ የሚያደርሱ ግን በእግር ጫማ ሥር ይወድቃሉ። ወንጌል እንደሚያመለክተን ባዕለጸጋው በዚሁ ዓለም በደስታ ለጊዜው ቢ ኖርም በዚያኛው ዓለም ግን ተራበ። በዚህ አብዝቶ ቢጠማም በዚያ ግን በእጅጉ ተጠማ። አልዓዛር ግን ከዚህ ዓለም ነገሮች የተጎዳ ቢ ሆንም በሰማይ ግን ዕረፍት አገኘ። የበቆሎ ቂጣ ተርቦ የነበረ እርሱ በዚያ ግን ከመና የጣፈጠውን /የላቀውን/ ወደ ምድር የወረደው ጌታችን «ከሰማይ የወረደ ሕያው እንጀራ እኔ ነኝ፤ሰው ከዚህ እንጀ ራ ቢበላ ለዘላለም ይኖራል» ካለው እንጀራ ጠገበ። /ዮሐ. 6÷51/

የተወደዳችሁ ወንድሞች ሆይ! ከጉዳታችን ደስታና መጽናናትን የምናገኝ ከሆነ ዕረፍትም ከድካም ከሆነ፣ ጤናም ከሕማም ከሆነ፣ ሕ ይወትም ከሞት ከሆነ እንግዲህ በሰዎች ሁሉ ላይ በሚያርፈው በጊ ዜያዊ ሕማማት መጨነቅ ተገቢ አይደለም። በእኛ ላይ በሚወድቅ ፈተና የምንዋደድ ልንሆን አይገባም። በመልካምነት ላይ የሚነሡ የክርስቶስ ተቀዋሚ የሆኑ ዝርተ ዐመፃ የሚነሡብንም ቢሆን መፍራት የሚገባ አይደለም፤ ይልቁንም አብልጠን በእነዚህ ነገሮች እግዚ አብሔርን ማስደሰት፣ እነዚህንም ነገሮች በጽድቅ ሕይወት ውስጥ ለመመላለሳችን ብቃታችን እንደሚገለጥበት ፈተና ማሰብ ይገባል።

መከራን በመቀበል ክብርን ስለማግኘት

እንግዲህ ሐዘንና ድካም ባይኖር ትዕግሥትን ስለምን እንፈ ልጋታለን? ከጠላቶች የሚመጣ ጥቃት ከሌላ ምሽግስ እንዴት

ይፈተናል? የክርስቶስ ተቃዋሚ የሐሰት ክስ ሳይደርስ ጽኑ ስቃይ እንዴት ይታሰባል? የክፉውስ በደል አስቀድሞ ሳይገለጥ ሰው እንዴት ድንቅ ሥራን በዓይኖቹ ፊት ይዞ ይገኛል? ስለዚህ ጌታችን መድኀኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እንኳን በእኛ ፊት መጣ። መከራ መቀበልን ለሰዎች አሳየ። ሲመቱት በትዕግሥት ተቀበለ፣ ሲሰድቡት መልሶ አልተሳደበም፣ ሲጎዱት እነርሱን ግን አልጎዳም። ጀርባውን ለገራፊዎቹ ሰጠ፣ በጥፊ ለሚመቱ ጉንጮቹን ሰጠ። ክርሶስ ምራቃ ቸውም ፊቱን አልመለሰም፣ /1ኛ ጴጥ. 2÷23፣ ኢሳ. 50÷6/ በመጨ ረሻም ሕያውና ጻድቅ የሆነ እርሱ አርአያና ምሳሌውን እንይዝ ዘንድ በፈቃዱ ወደ ሞት ተመራ። ከእነዚህም ምሳሌዎች እኛ ራ ሳችንን እንማር ዘንድ፣ በእውነት እባቡንና ጊንጡን ሁሉ የጠላትንም ኃይል እንረግጥ ዘንድ ነው።

ክርስቶስ መስሎ የኖረው ጳውሎስ እንዲህ አለን «እኔ ክርስ ቶስን እንደምመስል እናንተም እኔን ምሰሉ» አለ /1ኛ ቆሮ. 11÷1 / በዚህ መንገድ በዲያብሎስ ፈተና ላይ ሠለጠነበት። «ሞት ቢሆን ሕ ይወትም ቢሆን መላእክትም ቢሆኑ ግዛትም ቢሆን ያለውም ቢሆን የሚመጣውም ቢሆን ኃይላትም ቢሆኑ ከፍታም ቢሆን ዝቅታም ቢ ሆን ልዩ ፍጥረትም ቢሆን በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን ካለ ከእግዚ አብሔር ፍቅር ሊለየን እንዳይችል ተረድቼአለሁ» አለ /ሮሜ. 8÷ 38፣30/

ጠላት በመከራና በፈተና በድካምም በነገርም ሁሉ ሊያጠ ፋን ወደ እኛ ይቀርባል። በክርስቶስ ውስጥ ያለ ማንም ቢሆን ግን በተቃራኒ ያሉ እነዚህን ሁሉ ነገሮች ይመክታል። መከራን በመቀበል፣ በየዋህነት በጽድቅ ሥራ ድልን ይቀዳጃል። «ኃይልን በሚሰጠኝ በክ ርስቶስ ሁሉን እችላለሁ» ይላል። አሁንም ዳግመኛ «በወደደን በእርሱ ከአሸናፊዎች እንበልጣለን» ይላል። /፪ል. 4÷13፣ ሮሜ. 8÷37/ ይህ የጌታ ጸጋ ነው።

እነዚህ ጌታ ሰዎችን የሚቅድንበት መንገዶች ናቸው። ስለእርሱ

መከራ የሚቀበሉትን ከመከራ የሚድኑበትን ነጻነት ለማዘጋጀት መከራ ተቀብሏልና። እኛን ከፍ ከፍ ያደርግ ዘንድ እርሱ ዝቅ ዝቅ አለ። እርሱ ያልተወለደውን መውደድ እንድንችል የመወለድን ፈተና ተቀበለ። ወደ ሙስና መቃብር ወረደ፤ ያ ሙስና መቃብር ግን ሕያውነትን የሚያለብስ ነው። ስለ እኛ ደካማ ሆነ፤ እኛ በኃይል እንነሣ ዘንድ ወደ ሞት ወረደ፤ በእኛ ላይ የሕያውነትን ጸጋ ሊለብስ፤ ለሙታንም ሕይወትን ይሰጥ ዘንድ። በመጨረሻም ሰው ሆነ እኛ እንደሰውነታችን የምንሞት ዳግም ሕያዋን እንሆን ዘንድ ያም ሞት ከእንግዲህ ዳግመኛ እንዳይገዛን፤ «በሕይወት እንደምንኖር እናምናለን» ብሎ የቅዱሳን ሐዋርያት ቃል እንደሚያውጀው። /ሮሜ. 6÷9/

ስለመናፍቃን

ስለዚህ እነዚህን ነገሮች ባለማሰባቸው ምክንያት መንፈቀ አሪዮሳውያን የክርስቶስ ተቃዋሚዎች ሆነዋል። ስለዚህ መናፍቃን አንደበታቸውን የሠራላቸውን ረዳታቸውን እርሱን ሰደቡት። ነጻ ያወጣቸውን እርሱን ሰደቡት። ሁሉንም ዓይነት እርሱን መድኀኒታችንን የሚቃወም ልዩ ልዩ ሐሳብ ይዘው ተገኙ።

ስለሰው ልጅ ወደዚህ ዓለም ወርዶ በመምጣቱ ምክንያት የባሕርዩ አምላክነቱን ካዱ። ከድንግል ተወልዶ በዚህ ዓለም ስላዩት እርሱ በእውነት የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ተጠራጠሩ። በጊዜ የተወሰነ ሥጋዌም ያለው እንደሆነ በማሰብ ዘለዓለማዊነቱን ካዱ። ስለእኛ መከራ መቀበሉን በማየታቸው እርሱ ከሕያው አብ የተገኘ ሕያው ወልድ መሆኑን አላመኑም። በፍፁሚውም ስለ እኛ ሕማማትን በመታገሡ ምክንያት ዘለዓለማዊ ባሕርዩን የሚመለከቱ ነገሮችን ሁሉ ካዱ፤ የማያመሰግኑ መሆንን ፈቀዱ። መድኀኒታችንን ናቁ። ጸጋውን በማመስገን ፈንታ ስድብን አቀረቡለት።

ስለዚህ ለእነሱ እነዚህ ቃላት ይገቧቸዋል። አንተ የማታመሰግን የክርስቶስ ተቃዋሚ፣ ፍፁም ክፉ፣ የጌታው ገዳይ፣ በአእምሮ እውር የሆንክ፣ በሐሳብህ አይሁዳዊ የሆንክ ሆይ! መጻሕፍትን አታስተውልምን

«ብርሃንህንና እውነትህን ላክ» ያሉ ቅዱሳንንስ አትሰማምን? /መዝ. 43÷3/ ወይም ዳግመኛ «ፊትህንም አብራ እኛም እንድናለን» /መዝ. 80÷7/ የተባለውንስ ቃል ዘነጋህን? ጌታስ ስለ እኛ እንጂ ስለራሱ ወደዚህ ዓለም የመጣ አለመሆኑን አታውቅምን? በዚህም ምክንያት የርኅራኄ ፍቅሩን ባደነቅህ ነበር።

አብስ ምን እንደሆነ ወልድስ ምን እንደሆነ ብታውቅ ወልድን ሊለወጥ የሚችል ባሕርይ እንዳለው አስበህ ባልሰደብከው ነበር። ለእኛ ያለውን የርኅራኄ ፍቅር ብታስተውል ኖሮ ወልድን ከአብ አትለየውም ነበር። እኛን ከአብ ጋር ያስታረቀ እርሱን እንግዳም አድርገህ አታስበውም ነበር።

እነዚህ ቃላት ከክርስቶስ ጋር ለተጣሉት ብቻ ሳይሆን መለየትን ለወደዱም ከባድ እንደሆኑ አውቃለሁ። እነርሱ የርኅራኄ ስሜት እንዳላቸው ሰዎች በኅብረት አንድ ናቸውና። የማስመሰል ካባ አንሣ በው መታየት ተምረዋልና። የማይከፋፈለውን ወልድ ከአብ መለየታቸውን እንደ እንግዳ ትምህርት /ነገር/ አያስቡትም።

እነዚህ ነገሮች በተነገሩ ጊዜ ካገበራቸው ከዲያብሎስ ጋር በእኛ ላይ ጥርሳቸውን እንደሚያኝጩ በእርግጥ አውቃለሁ። ቤዛ መድኀኒታችንን በተመለከተ ምስክር በሆንለት እውነተኛ ክብሩ ተጨንቀዋልና።

ነገር ግን ጌታ በዲያብሎስ ላይ ዘወትር ይሳለቅበታል፤ እርሱ አሁንም በተመሳሳይ ደግሞ «እኔ በአብ አብም በእኔ» ይላል። /ዮሐ. 14÷11/ በአብ ውስጥ የሚገለጽ በእርሱም ውስጥ አብ የሚገለጽበት ጌታ ይህ ነው። በእውነት አማናዊ የአብ ልጅ የሆነ በመጨረሻም ስለ እኛ ሥጋን የተዋሐደ /ሰው የሆነ/ ስለእኛም ራሱን ለአብ የሰጠ በእርሱ መሥዋዕትና ቤዛነት ያጸነን እርሱ ነው። የቀደሙ ሕዝቦችን ከግብፅ ያወጣ፣ በኋላ እኛን ሁላችን ያጸነ፣ ይልቁንም የሰውን ዘር ሁሉ ከሞት ያጸነ፣ ከመቃብር ያወጣ እርሱ ነው።

በቀደመው ዘመን እንደጠቦት በግ መሥዋዕት የነበረ፣ በጠቦቱም ይመሰል የነበረ፣ በኋላም «ፋሲካችን ክርስቶስ ታርዷልና»

እንደተባለ ስለ እኛ የታረደ እርሱ ነው። ከአጻኞች ወጥመድ፣ ከክርስቶስ ተቃዋሚዎች፣ መለያየትን ከሚወዱ እኛን ያጸነን፣ ቤተ ክርስቲያኑን የጠበቀ እርሱ ነው። እንግዲህ አሁንም የሐሰት ሥራ ሰለባዎች ሆነናልና አሁንም እርሱ በራሱ ይታደገናል።

ወንድሞቼ ስለእነዚህ ነገሮች እኛ ምን ልናደርግ እንችላለን፣ የሁሉን አምላክ እግዚአብሔርን ማመስገንና እርሱንም ማወደስ ነው እንጂ። አስቀድመን በዳዊት የመዝሙር ቃል አድንቀን እንጨርሽ «ለጥርሳቸው ንክሻ ያላደረገን እግዚአብሔር ይባረክ» /መዝ. 124÷6/

ስንብት

በሰማይ ያለውን ታላቁን በዓል ከቅዱሳን መላእክት ጋር ሆነን እናከብር ዘንድ የትንሣኤን በዓል እርሱ ለእኛ መዳን እንደተጋ ሁሉ በዚያ መንገድ በትጋት እናክብር። ስለዚህ አስቀድሞ የእስራኤል ወገኖች ከመከራ ወጥተው ወደ ዕረፍት በደረሱ ጊዜ በዓልን አደረጉ፣ ላገኙት ድልም ውዳሴን አቀረቡ። መዝሙርን ዘመሩ። ለጊዜ ትንሣኤም የደረሱ ሕዝቦች ክሞት አዋጅ ነጻ ወጥተዋልና በዓልን ለጌታ ያደርጋሉ፣ ለጌታ ውለታ ምስጋናን ይመልሳሉ። የነበሩበት ሁኔታ ተለውጧልና ውዳሴን ለእርሱ ያቀርባሉ።

ስለዚህ ስእለታችንን ለእግዚአብሔር እናስገባ፣ ኃጢአታችንን እንናዘዝ፣ ያልተወንን፣ ያዳንን ጌታ በማመስገን በቃልም በመልካም ሥራም፣ በመንፈሳዊ ሕይወትም በዓልን ለጌታ እናድርግ /እንጠብቅ/። እኛ ለእናንተ፣ እናንተም ለእኛ በልማዳችን መሠረት ደብዳቤዎች ለመላክና ለመቀበል እንችል ዘንድ የክርስቶስ ጠላቶች ሆነው በግብር ከተሰለፉብን የታወቁ አሳቾች አውጣን። በምድረ በዳ ያለን ያህል አስቦ ስለቅድስት ቤተ ክርስቲያን ብሎ ከብዙ ፈተናና መከራ አሳለፈን። ስለዚህ ነገር እኔ ራሴ እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ። እናንተም ከእኔ ጋር ስለ እኔ ታመሰግኑት ዘንድ አነሣሣችኋለሁ። ይህ የሐዋርያት ውርስ የሆነ ልማድ ይቆም ይጠፋ ዘንድ እነዚህ የክርስቶስ ጠላቶችና መለያየትን የሚወዱ ወገኖች ይመኙ ነበርና። እግዚአብሔር ግን

ይህ ይሆን ዘንድ አልፈቀደም። በሐዋርያት በኩል የተሰጠ የተጠበቀ ልማድ ነውና። በአባቶቻችን ትውፊትና ትእዛዝ መሠረት በዓሉን በአንድነትና በፍቅር እንጠብቅ ዘንድ ነው። ይህንን በአግባቡ አክብረን ባከበርን ጊዜ በእርሱ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ለዘላለማዊ ሕይወት የተገባን ሆነን እንቆጠራለን።

በእርሱም ለአብ ክብር ኃይል ይገባል አሜን ወአሜን። እርስ በእርሳችሁ በተቀደሰ አሳሳም ሰላም ተባባሉ። በተቀደሰ ጸሎታችሁ አስቡን። ሁላችሁ ወንድሞቼ ሰላም እላችኋለሁ። ዘወትር አስባች ኋለሁ። የተወደዳችሁም ከሁሉ አብልጠን የምንወዳችሁ ወንድሞቻችን ሆይ! ሰላምም እንድትሆኑ እጸልያለሁ።